

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **Mgr. L. S.**
trvale bytem XXX

proti

žalované: **Česká advokátní komora**
se sídlem Národní 16, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí představenstva České advokátní komory ze dne XXX, č. j. XXX,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí představenstva České advokátní komory (dále jen „žalovaná“), jímž byl jako advokát zapsaný v seznamu advokátů, vedeném Českou advokátní komorou (dále též „ČAK“) pod evidenčním číslem X, vyškrtnut ze seznamu advokátů z důvodů uvedených v § 8 odst. 1 písm. a), c) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále jen „ZOA“).

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalovaná dne 20. 6. 2021 obdržela od Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje opis z evidence Rejstříku trestů fyzických osob – zvláštní části ze dne XXX, číslo žádosti XXX (dále také „opis z evidence rejstříku trestů ze dne XXX“ nebo „opis z XXX“, popř. také „opis“), podle kterého byl žalobce rozhodnutím rakouského soudu, Landesgerichtu Korneuburg ze dne XXX, v právní moci dne XXX, uznán vinným trestným činem Výroba nebo příprava omamných látek nejenom pro vlastní potřebu podle §28a odst. 1, pátý případ, rakouského zákona o návykových látkách, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v délce jednoho roku s podmíněným odkladem výkonu tohoto trestu na dobu tří let. Z provedených důkazů (opis, usnesení Krajského soudu v Brně XXX ze dne XXX, usnesení Krajského soudu v Brně XXX ze dne XXX) měla žalovaná za prokázané, že žalobce byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin. Po podrobné argumentaci v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaná uzavřela, že jsou dány důvody k postupu podle § 8 odst. 1 písm. c) ZOA, a zároveň dospěla k závěru, že žalobce nebyl ke dni svého zápisu do seznamu advokátů (dne XXX) bezúhonný ve smyslu § 5 odst. 1 písm. d) ZOA, neboť právě kvůli tomuto odsouzení nesplňoval ke dni XXX jednu z taxativních podmínek pro zápis do seznamu advokátů, protože jsou splněny též podmínky stanovené v § 8 odst. 1 písm. a) ZOA. Z obou těchto zákonných důvodů tak přistoupila k vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů vedeného ČAK.

II. Obsah žaloby

3. *První žalobní námitkou* žalobce tvrdil nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí, zjevnou nezákonnost, vnitřní rozpornost, právní a faktickou neuskutečnitelnost, jakož i jiné vady, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.
4. Poukazoval na absenci podpisu oprávněné úřední osoby na jediném originálu písemného vyhotovení napadeného rozhodnutí, neboť je jméno JUDr. R. N., LL.M a jeho funkce pod rozhodnutím toliko předtištěno. Citoval ustanovení § 69 odst. 1 správního řádu a uvedl, že napadené rozhodnutí není opatřeno ani otiskem úředního razítka, jménem, příjmením, funkcí, služebním číslem a podpisem oprávněné úřední osoby, nejedná se o stejnopis, neboť na rozhodnutí není podpis nahrazen doložkou „vlastní rukou“ nebo zkratkou „v. r.“. Odkázal na rozsudky Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 8. 2017, sp. zn. 20 Cdo 3578/2017, ze dne 2. 7. 2013, sp. zn. 21 Cdo 2288/2012, ze dne 6. 10. 2016, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2004, č. j. 4 Azs 325/2004-57, z nichž citoval.
5. Dále namítal porušení § 46 správního řádu (poznámka soudu – zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, dále jen „správní řád“), neboť na oznámení o zahájení správního řízení ze dne XXX, č. j. XXX (dále také „oznámení o zahájení řízení“) a na předvolání žalobce k jednání k věci chybí podpis pověřené úřední osoby. Není tedy zřejmé, kdo je vydal a která úřední osoba je osobou oprávněnou ve věci jednat. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2019, č. j. 8 As 256/2018 – 29.
6. Poukázal na to, že dle dokumentu „Zápis z XXX. schůze představenstva České advokátní komory (dále též „představenstvo“) ze dne XXX“ ve verzi založené ve správním spisu (dále také „výňatek ze zápisu“) schůzi představenstva předsedala žena, ačkoli je předsedou muž. Z výňatku ze zápisu přitom nevyplývá, že by se představenstvo usneslo na tom, že by řízení před tímto kolegiálním orgánem vedl někdo jiný než předseda.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

7. Namítal, že některé úkony činili tajemník JUDr. P. Č. či Mgr. L. V. K postavení tajemníka žalobce citoval Čl. 36 odst. 1 až 5 Usnesení sněmu České advokátní komory č. 3/1999 Věstníku ze dne 8. listopadu 1999, kterým se schvaluje organizační řád České advokátní komory (dále jen „organizační řád“), a uvedl, že v daném případě se jednalo o vedení správního řízení, nikoliv o žádnou z činností dle Čl. 36 organizačního řádu, tajemník k tomu ani nebyl pověřen. Na provádění úkonů správního řízení se tak podílela osoba, která nebyla oprávněnou úřední osobou, důkaz vyjádřením Rejstříku trestů ČR proto nebyl získán zákonným postupem. Funkce tajemníka je neslučitelná s členstvím v představenstvu, tajemník se tedy nemůže podílet na výkonu působnosti tohoto orgánu.
8. Ve *druhé žalobní námitce* namítal, že neexistuje a ve spisu není založen žádný protokol či jiná listina, která by zachycovala, že by rozhodnutí o jeho vyškrtnutí ze seznamu advokátů bylo vydáno po poradě, následně o něm hlasováno představenstvem v souladu se zákonem, s jakým výsledkem, a že by bylo rozhodnutí vůbec vyhlášeno. Dovodil tedy, že nebylo rozhodnuto na základě zákonem stanoveného hlasování k tomu oprávněného orgánu. Citoval ze správního řádu a § 49 odst. 1 ZOA ve spojení s Čl. 8 odst. 8 organizačního řádu a vytýkal vady výňatku ze zápisu, kdy tvrdil, že nesplňuje náležitosti protokolu podle § 18 a § 49 správního řádu, zejména neobsahuje soupis přítomných členů představenstva a jejich podpisy. Není tak zřejmé, zda se ústního jednání a rozhodování účastnila alespoň nadpoloviční většina kolegiálního orgánu dle § 134 odst. 2 správního řádu. Pro absenci údaje o tom, jak bylo představenstvem hlasováno není zřejmé, kolik členů představenstva hlasovalo pro a kolik proti vyškrtnutí, kdo se zdržel, a zda pro něj hlasovala nadpoloviční většina všech přítomných členů představenstva.
9. Dále uvedl, že z výňatku ze zápisu ani nevyplývá, o jakém konkrétním návrhu znění výroku rozhodnutí by se mělo hlasovat. Namítal, že žádné ústní jednání ve smyslu § 49 správního řádu, na kterém by bylo možno v souladu s § 51 správního řádu provádět dokazování a na kterém by bylo možno rozhodnout o vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů, prokazatelně neproběhlo, ani o něm nebyl opatřen žádný řádný protokol. Žalovaná nemohla odůvodnit své rozhodnutí listinnými důkazy, které nebyly řádně provedeny. Rozhodnutí žalované je tak nepřezkoumatelné, prokazatelně žádné hlasování neproběhlo. Rozhodnutí je nicotné, případně přinejmenším nezákonné. K významu protokolu poukázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 2. 1. 2001, sp. zn. 31 Ca 74/2000, uveřejněný pod č. 776/2001 ve SoJ-SPr.
10. *Třetí žalobní námitkou* brojil proti způsobu vedení správního spisu. Tvrdil porušení § 17 odst. 1 správního řádu, neboť nebyl řádně veden seznam listin založených do spisu, listiny ve spise nebyly řádně označeny číslem jednacím, u listin nebylo uvedeno, kdy byly do spisu vloženy a jakým způsobem se do spisu dostaly. K požadavku na řádné vedení spisu citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2020, č. j. 8 Afs 115/2018. Namítal porušení práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, neboť žalovaná porůznu do spisu zakládala listiny, aniž by spis obsahoval údaj o tom, kdy byly jednotlivé listiny do spisu založeny. Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne XXX, sp. zn. XXX, usnesení Krajského soudu v Brně ze dne XXX, sp. zn. XXX, Matriční list a Výpis z kárné evidence žalobce byly do spisu zažurnalizovány až po skončení řízení, poslední dvě z nich dokonce až na žádost žalobce o zaslání listin ze spisu ze dne 19. 7. 2022, tedy až měsíc po vyhlášení rozhodnutí ve věci, přestože jsou v rozhodnutí zmíněny. Jiné listiny byly do spisu prokazatelně založeny na jiné místo, např. písemné vyhotovení rozhodnutí, které bylo žalobci odesláno až 19. 7.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

2022, bylo založeno dokonce ještě před žádostí žalobce o odročení jednání z 20. 6. 2022. Zároveň oznámení o zahájení řízení je založeno až na čl. 27, z čehož dovozuje manipulaci žalované s listinami ve spisu a jejich přehazování.

11. *Čtvrtou žalobní námitkou* nesouhlasil s tím, že žalovaná jednala v jeho nepřítomnosti, aniž by o tom náležitě rozhodla. Z výňatku ze zápisu nevyplývá, jakou formou o jednání v nepřítomnosti žalobce představenstvo rozhodnulo, žádné rozhodnutí o tomto postupu nebylo platně vyhlášeno, postup nesplňoval podmínky § 134 odst. 1,2 správního řádu. Žalovaná dále porušila právo žalobce na osobní přítomnost při ústním jednání a dokazování. Porušila jeho legitimní očekávání, když opakovaně považovala omluvu žalobce z ústního jednání za náležitou, najednou však tu samou omluvu s žádostí o odročení ústního jednání nařízeného na den 21. 6. 2022, doloženou totožným způsobem, nepovažovala za dostatečnou; žalovaná měla žalobce pro tentokrát omluvit a upozornit, že napříště nebude již akceptována. Z ústního jednání se omluvil o půl dne dříve, než mělo být zahájeno. Měl za to, že se žalovaná pokouší ex post vytvořit důvody, kterými by ospravedlnila svůj postup, když důvodem konání „ústního jednání“ bez přítomnosti žalobce nejprve bylo, že se bez omluvy nedostavil, pročez začala tvrdit, že jeho omluva nebyla řádná. Dále namítal, že neproběhlo řádné hlasování k jeho důkazním návrhům na výslech žalobce a dalších svědků, ve výňatku ze zápisu je o tom pouze zmínka. Není jasné, jakým druhem rozhodnutí (rozhodnutím či usnesením) bylo o takovém návrhu rozhodnuto. V souvislosti s tím poukázal na nález Ústavního soudu ČR, ze dne 1. 11. 2017, sp. zn. I ÚS 1135/17. Žalobce navrhoval předmětné důkazy také k předmětu správního řízení (k vyvrácení skutečnosti, že spáchal trestnou činnost), žalovaná se v této souvislosti k možnému významu těchto důkazů nevyjádřila.
12. *Pátou žalobní námitkou* brojil proti změně předmětu řízení. Jak v oznámení o zahájení řízení, tak i ve všech předvoláních, je jako důvod pro vyškrtnutí uváděn pouze údajný opis z evidence Rejstřík trestů žalobce ze dne 9. 6. 2021, až z odůvodnění rozhodnutí se dověděl, že jeho vyškrtnutí bylo odůvodněno dalšími třemi listinami (Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne XXX, sp. zn. XXX, usnesení Krajského soudu v Brně ze dne XXX, sp. zn. XXX, přípis Rejstříků trestů České republiky z XXX). Namítal porušení § 46 odst. 1 správního řádu a Čl. 36 odst. 1 a Čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť nebyl na změnu předmětu řízení upozorněn a s náhledem žalované nebyl dopředu obeznámen tak, aby se k tomu mohl vyjádřit. K tomu citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010 č. j. 1 Afs 58/2009-541, uveřejněného pod pořadovým číslem č. 2119/2010 ve Sbírce rozhodnutí NSS. Provedl srovnání oznámení o zahájení řízení a napadeného rozhodnutí, a upozornil, že dle oznámení o zahájení řízení „*při podávání žádosti o zápis do seznamu advokátů ČAK neinformoval*“ o údajném odsouzení, přičemž dle napadeného rozhodnutí „*Důvodem pro postup podle § 8 odst. 1 písm. a) ZOA však není skutečnost, že žalobce při žádosti o zápis do seznamu advokátů v dubnu 2019 zatajil před Komorou své odsouzení v Rakousku ze 4. února 2016*“.
13. V *šesté žalobní námitce* uvedl, že pokud jde o údajný opis z evidence rejstříku trestů žalobce ze dne 9. 6. 2021, již ve správním řízení namítal, že se jedná o nezákonný, procesně nepoužitelný, důkaz, neboť jeho obstarání nebylo zapotřebí pro potřeby trestního řízení. Pro potřeby trestního řízení nebylo vůbec zapotřebí si opis z evidence rejstříku trestů opatřovat, závěr o nenaplnění skutkové podstaty žádného trestného činu mohl být učiněn již na základě posouzení samotného podání, obsahujícího trestní oznámení. Ze strany

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

policejního orgánu ani nedošlo k zahájení úkonů trestního řízení podle § 158 odst. 3 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád (dále také „TR“). Policejní orgán tudíž nebyl oprávněn vyžadovat opis z evidence rejstříku trestů, neboť ten je možné orgánům činným v trestním řízení vydat pouze pro potřeby konkrétního probíhajícího trestního řízení dle § 10 odst. 1 zákona č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů (dále rovněž jen „ZRT“). Jednání Policie považoval za protiprávní, až trestné. Uzavřel, že opis byl předán žalované policejním orgánem v rozporu se zákonem postupem, který trestní řád ani jiný právní předpis neumožňuje a nezná, tedy prostřednictvím neformálního podnětu. Dostal se tak do dispozice žalované nezákonně. V obecné rovině je nadto policejní orgán oprávněn odevzdat žalované věc toliko pouze ke kárnému projednání, nikoli i pro vedení jiného správního řízení. Policejní orgán měl věc odložit podle §159a odst. 1 TR. Žalovaná na shora uvedené námitky nereagovala a nevypořádala se s nimi. Tvrzení žalované, že listinu obdržela od určitého subjektu, a proto se jednalo o zákonný postup, není argumentem, obsahující přezkoumatelné úvahy o tom, v čem konkrétně spatřuje zákonnost takového postupu. Její rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné a tedy nezákonné, nesplňuje náležitosti dle § 68 odst. 3 správního řádu.

14. Pokud jde o poukaz žalované na § 10 odst. 3 ZRT, žalovaná neuvedla žádný zvláštní předpis, který by jí umožňoval žádat o opis z evidence rejstříku trestů žalobce, takový předpis totiž neexistuje. Žalobce dále namítal porušení čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“). Správnost a pravdivost předmětného opisu z evidence rejstříku trestů ze dne XXX žalobce vyvracel předloženými výpisy z evidence rejstříku trestů, výpisem z evidence rejstříku trestů z Rakouské republiky a náhledem do opisu z evidence rejstříku trestů ČR ze dne XXX s tím, že neobsahuje žádný záznam ve zvláštní části opisu, neboť žádný takový záznam ve vztahu k žalobci není evidován, neexistuje. Nahlédnutí do opisu představuje tutéž veřejnou listinu jako samotný opis, jedná se totiž o náhled do této listiny, jak již samotný název napovídá. Nahlédnutí do opisu obsahuje i údaje evidované ve zvláštní části opisu z evidence Rejstříku trestů ČR, a to i takové, které by byly zahlazeny, jak se podává z § 10 odst. 4 ZRT. Pokud by zde tedy byl dříve nějaký záznam oprávněně evidován a posléze zahlazen, pak by zde byl dále evidován, ale nově s údajem o zahlázení. V levé horní části nahlédnutí do opisu je uvedeno: „Počet záznamů v ČR: 0 (nula)“. Pokud by byl jakýkoli záznam evidován, byl by zde údaj o počtu záznamů alespoň 1. Žalovaná tudíž vyškrtla žalobce ze seznamu advokátů na základě neexistujícího záznamu o odsouzení žalobce.
15. Žalobce nesouhlasil ani s argumentací žalované ve vztahu k jím předloženému originálu výpisu z evidence rejstříku trestů Rakouské republiky, neboť žalovaná konkrétně (s odkazem na konkrétní ustanovení údajného právního předpisu cizího práva) nevysvětlila, proč by se odsouzení nemělo ve výpisu z evidence rejstříku trestů Rakouské republiky již objevovat.
16. Nadto z vyjádření Rejstříku trestů ČR z XXX, č. j. XXX, vyplývá, že údaje v údajném opisu se vzhledem k zafixování přesného časového údaje ve formátu „DD.MM.RRRR.HH.MM.SS“ vztahují toliko pouze k tomuto časovému okamžiku, přičemž pokud následně dojde k tomu, že dokonce ještě i v průběhu téhož dne, ve kterém byl opis vydán, je Rejstříku trestů k osobě, které se opis týkal, doručen dokument, na jehož podkladě musí být provedena změna evidovaných záznamů, pak tyto údaje nemusí být správné.

17. Dále brojil proti postupu žalované, která dovodila jeho odsouzení na základě Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne XXX, sp. zn. XXX, a usnesení Krajského soudu v Brně ze dne XXX, sp. zn. XXX. Tvrdil, že pouhá procesní rozhodnutí a listiny ohledně předávacího řízení v žádném případě nepředstavují důkaz o tom, zdali a jaký skutek se případně skutečně stal a byl prokázán, a zdali předávaná osoba byla skutečně i za tam popsany skutek pravomocně uznána vinnou, a pokud ano, tak v jakém rozsahu. Žalovaná ani neprokázala, že by ono tvrzené předávací řízení bylo jakkoli spojeno s údajným odsouzením žalobce, tedy že by se týkalo téhož trestního řízení, z něž mělo vzejít údajné odsouzení žalobce. Nesprávný je i závěr žalované ohledně zásady speciality. Žalovaná dále porušila právo žalobce na spravedlivý proces podle Čl. 36 odst. 1 Listiny, postupovala v rozporu s Čl. 40 odst. 1 Listiny a v rozporu s § 2 odst. 2 TŘ.
18. Namítal nesprávnost závěru žalované, že *„Relevantním důkazem opaku, který by mohl vyvrátit pravdivost údajů o odsouzení XXX v opisu z XXX, by bylo například rozhodnutí rakouského orgánu trestního řízení nebo soudu, jímž by byl XXX zproštěn obvinění uvedeného v usneseních Krajského soudu v Brně XXX nebo by bylo toto trestní stíhání zastaveno. Takový důkaz nebyl v tomto správním řízení předložen.“* Zdůraznil, že tento názor představuje v podstatě definici legální teorie důkazní. Není možné, aby žalovaná požadovala jako jediný důkaz předložení shora citovaných listin, které ani nemusí mít relevanci k údajnému záznamu v opisu z evidence rejstříku trestů, když nebyla nijak prokázána nutná spojitost mezi údajným skutkem, pro který bylo vedeno extradiční řízení, a údajným odsouzením. Představa žalované se navíc míjí s rakouskou právní úpravou, není opřena o žádné ustanovení konkrétního právního předpisu. V době vydání nemusí být konkrétní trestní stíhání vydávané osoby zahájeno, a proto je požadavek na předložení uvedených listin nespelnitelný. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2007, č. j. 4 As 7/2006 – 73, uvedl, že žalovaná nedostála povinnosti *„(...) klást důraz na řádné zjištění skutečného stavu věci, tj. individuální a detailní posouzení činnosti advokáta a jejích důsledku, a také na přesvědčivost a podrobnost odůvodnění takového rozhodnutí“*.
19. Napadl důkaz přípisem Rejstříku trestů ČR z XXX, č. j. XXX, neboť představuje zcela nezákonný, a tudíž procesně nepoužitelný důkaz. Žalovaná neměla zákonné zmocnění žádat od Rejstříku trestů ČR informace v podobě osobních údajů evidovaných rejstříkem trestů ČR ve vztahu k osobě žalobce, na které nemá nárok (§ 10 ZRT), a tudíž nemohla požadovat ani jakékoli jiné informace a listiny, které jsou předmětem evidence Rejstříku trestů. Tím došlo k neoprávněnému přisvojení osobních údajů žalobce
20. V *sedmé žalobní námitce* poukázal na závěr žalované, že údajný rozsudek Landesgerichtu Korneuburg byl zahlazen dne XXX. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne XXX, je přitom notorií, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018 – 40, a citoval z něj. Pokud by byl odsouzen (což odmítá), žalovaná by k zahlazenému odsouzení nemohla přihlížet a musela by na něj hledět, jako by odsouzen nebyl. Žalovaná tak postupovala v rozporu s § 96 odst. 2, 90 odst. 4 nebo § 82 odst. 4 správního řádu a § 106 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“). Mimoto by již tak jako tak uplynula i žalovanou tvrzená zkušební doba podmíněného odsouzení i doba nutná pro zahlázení údajného odsouzení v ČR podle české právní úpravy, a dokonce i doba 5 let od právní moci odsuzujícího rozsudku, nutná pro možnost opětovného zapsání advokáta do seznamu advokátů. Zároveň by došlo ke konvalidaci, kdy

by žalobce i dle výše uvedených závěrů žalované v době v době rozhodování již splňoval veškeré podmínky pro zápis do seznamu advokátů. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2006, č. j. 7 As 23/2005-59. Pouhá okolnost, že § 8 odst. 1 písm. c) ZOA neobsahuje podmínku ohledně (ne)zahlázení odsouzení, tak dle žalobce představuje zcela zavádějící argument, neboť takto by žalovaná mohla přihlížet k dřívějšímu, byť zahlázenému, odsouzení po neomezeně dlouhou dobu.

21. *Osmou žalobní námitkou* tvrdil nutnost posuzovat konkrétní okolnosti případu. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2007, č. j. 4 As 7/2006-73. Uvedl, že žalovaná by pro rozhodnutí o vyškrtnutí žalobce musela mít k dispozici pravomocný odsuzující rozsudek, aby mohla posoudit, zda v něm popsaná konkrétní trestná činnost (s konkrétními okolnostmi případu) ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie, neboť jen v odsuzujícím rozsudku jsou tyto okolnosti popsány. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá souvislost údajné trestné činnosti s výkonem advokacie, zda byla spáchána v době, kdy byl žalobce zapsán jako advokátní koncipient či advokát, kdy měla být tato údajná trestná činnost spáchána, po jak dlouhou dobu, v jakém rozsahu, jakým způsobem a za jakých okolností. „Obchodování s drogami“ může spočívat i v relativně velmi málo závažném jednání (nabídnutí společné konzumace cigarety marihuany, prodej jedné dávky lehké drogy v množství menším než malém dospělé osobě), což by nebylo způsobilé jakkoli ohrozit důvěru veřejnosti v řádný výkon advokacie. Závěr žalované, že by údajná trestná činnost žalobce mohla ohrozit důvěru ve výkon advokacie, tedy není opřen o žádný konkrétní důkaz. Žalovaná ani řádně a náležitě nevysvětlila, jak konkrétně a proč by snad mělo údajné jednání žalobce důvěru v řádný výkon advokacie ohrožovat. Odůvodnění ohrožení důvěry v řádný výkon advokacie žalovanou je zcela nekonkrétní a obecné a lze jej použít na jakoukoli trestnou činnost.
22. *Devátou žalobní námitkou* brojil proti nedostatečně formulovanému, neurčitému a pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelnému výroku napadeného rozhodnutí. Ve výrokové části nejsou uvedena všechna ustanovení, která v souhrnu tvoří právní normu, odpovídající skutkové podstatě zákonného důvodu pro vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů. Pokud jde o § 8 odst. 1 písm. a) ZOA, ve výroku rozhodnutí musí být konkretizována konkrétní podmínka, která neměla být dle názoru žalované splněna. Ani k porušení § 8 odst. 1 písm. c) téhož zákona žalovaná neuvedla, kterou variantu uvedenou v tomto ustanovení žalobce údajně naplnil. K náležitostem výroku odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, uveřejněném po pořadovém číslem č. 3656/2018 Sb., ve Sbírce rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího správního soudu.
23. Dále žalovaná neoprávněně a svévolně změnila znění výroku v písemném vyhotovení rozhodnutí, kde je oproti výňatku ze zápisu uvedena jiná formulace návětí (záhlaví), kdy žalobce není označen datem narození, zato je označen nesprávným údajem o čísle popisném a orientačním u adresy sídla. V návětí není uvedeno datum projednání a zároveň je rozhodující orgán označen pouze jako představenstvo. K tomu odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012 – 57, podle něž je i návětí (záhlaví) rozhodnutí třeba pokládat za součást výrokové části rozhodnutí. Žalovaná v rozporu se zákonem nepostupovala dle § 70 správního řádu, a zatížila tak své rozhodnutí podstatnou vadou, o opravě výroku rozhodnutí měla rozhodnout.

24. *Desátou žalobní námitku* vznesl námitku podjatosti všech úředních osob, které ve smyslu § 14 odst. 3 správního řádu jakkoli participovaly na předmětné věci, pročez uvedl konkrétně 22 osob, vůči nimž tuto námitku vznesl. Dle žalobce lze u těchto osob důvodně předpokládat, že mají s ohledem na svůj poměr k věci a k žalobci jako k účastníku řízení takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o jejich nepodjatosti. Uvedené osoby rozhodly o vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů bez toho, aniž by ve věci proběhlo náležité ústní jednání a hlasování, aniž by byly vyhotoveny jakékoli protokoly, aniž by byl náležitě veden spis a označeny oprávněné úřední osoby. Celkově bylo řízení vedeno zjevně v jeho neprospěch a nikoli nestranně, důkazy a z nich vyvozované závěry byly interpretovány vždy tendenčně a v neprospěch žalobce. Rozsah nezákonných postupů je natolik významný, že vylučuje nepodjatost úředních osob. K tomu zopakoval své výtky proti nakládání s omluvou žalobce z ústního jednání, opětovně poukázal na vady ve způsobu provedení výňatku ze zápisu a ve vedení spisu. Měl za to, že takové postupy přesahují pouhou nedbalost a jsou zjevným důvodem silných pochybností o nepodjatosti uvedených úředních osob.
25. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, in eventum vyslovil jeho nicotnost.

III. Vyjádření žalované

26. Žalovaná se k žalobě poprvé vyjádřila v rámci Vyjádření žalované k návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žaloby ze dne 24. 8. 2022. Uvedla, že částečně důvodná je jen námitka, týkající se náležitosti výňatku ze zápisu z jednání představenstva ve vztahu k § 18 správního řádu. Nedostatek některých formálních náležitostí zápisu, resp. výňatku ze „Zápisu z 8. schůze představenstva ČAK z XXX“, však není takového rázu, aby způsobil neplatnost napadeného rozhodnutí. Na jednání dne XXX byly fakticky provedeny pouze listinné důkazy založené ve spisu, a kromě vynesení napadeného rozhodnutí učinilo představenstvo dvě rozhodnutí procesní, tedy o projednání věci v nepřítomnosti žalobce a o zamítnutí návrhu na provedení čtyř důkazů. Všechny tyto skutečnosti jsou ve výňatku ze zápisu jednoznačně a srozumitelně uvedeny. Údaj o počtu hlasů členů představenstva by měl zůstat neveřejný, ve výňatku není uveden záměrně. Počet členů představenstva přítomných dne XXX na jednání o vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů je zřejmý z připojeného Zápisu z 8. schůze představenstva Komory, jak byl zveřejněn na webových stránkách žalované www.cak.cz již dne XXX (dále také „zveřejněný zápis“). Z něj je patrné, že se jednání účastnilo 7 členů představenstva, toto jednání řídila na základě pověření předsedy JUDr. M. N., místopředsedkyně.
27. K argumentaci žalobce ohledně porušení § 134 správního řádu uvedla, že toto ustanovení se s ohledem na § 55 odst. 1 ZOA pro napadené rozhodnutí a řízení, jež mu předcházelo, nepoužije.
28. K namítané absenci podpisu konstatovala, že originálem napadeného rozhodnutí je jeho elektronická verze ve smyslu § 69 odst. 3 správního řádu, podepsaná elektronicky předsedou žalované JUDr. R. N., LL. M., kterou žalovaná doručila žalobci elektronicky do jeho datové schránky. Totéž platí obdobně pro oznámení o zahájení řízení, které bylo žalobci doručeno dne XXX do datové schránky s elektronickým podpisem tehdejšího předsedy žalované JUDr. V. J. Dále v této otázce odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.

9. 2014, č. j. 9 As 34/2014-76. Není přitom pochyb, že předseda je oprávněnou úřední osobou. Neuvedení služebního čísla předsedy není vadou, neboť takový údaj neexistuje. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012-32 uvedla, že se § 15 odst. 4 správního řádu v řízení zahájeném z moci úřední nepoužije.
29. K námitce projednání věci v nepřítomnosti žalobce odkázala na napadené rozhodnutí, k požadavku na bezodkladné sdělení omluvy citovala rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2017, č. j. 3 As 14/2016 – 29, a uvedla, že pokud žalobce zaslal žádost o odročení jednání 5 minut před půlnocí z XXX na XXX, pak měl a mohl předpokládat, že takto zasláná žádost bude v rámci řady dalších zasílaných písemností zpracována až od počátku úředních hodin žalované, tedy od 8:00 hod. Nadto měl žalobce možnost informovat žalovanou telefonicky. Argumenty, proč by žádost nebyla shledána důvodnou i pokud by ji žalovaná k dispozici při jednání měla, uvedlo představenstvo v odůvodnění rozhodnutí nad rámec nezbytného. Kromě toho v předvoláních žalobci opakovaně sdělila, že pokud se nedostaví, může být jednáno a rozhodnuto i bez jeho přítomnosti.
30. Poukázala na to, že žalobce se v žalobě ani náznakem nezmiňuje, jak dopadlo v Rakousku trestní řízení, k němuž byl předán na základě evropského zatýkacího rozkazu usnesením krajského soudu v Brně z XXX, č. j. XXX. Pokud by měla toto rozhodnutí k dispozici při vyřizování žádosti o zápis žalobce do seznamu advokátů, pak by jej ani nezapsala, neb by učinila závěr, že žalobce nesplňuje podmínku bezúhonnosti stanovenou v § 5 odst. 1 písm. d) ZOA.
31. V následném vyjádření k žalobě ze dne 19. 9. 2022 žalovaná uvedla, že podkladem pro závěr o pravomocném odsouzení žalobce za úmyslný trestný čin byl opis z XXX. S odkazem na § 15 odst. 1 ZRT a § 53 odst. 3 správního řádu konstatovala, že je opis z XXX veřejnou listinou a potvrzuje, není-li dokázán opak, pravdivost toho, co je v něm osvědčeno nebo potvrzeno. Nahlédnutí do opisu z evidence rejstříku trestů však není ani výpisem z evidence rejstříku trestů ani opisem z evidence rejstříku trestů, takže nemá povahu veřejné listiny. Upozornění v závěru nahlédnutí výslovně uvádí, že slouží výlučně pro informaci žalobce. Žalovaná nadto po vydání napadeného rozhodnutí zjistila, že má v archivu matriky ještě Opis z evidence Rejstříku trestů fyzických osob ze dne 4. 3. 2020, který obdržela od Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Služby kriminální police a vyšetřování Brno, v příloze dopisu z téhož dne (dále také „opis z XXX“). Opis z XXX obsahuje totožné údaje jako opis z XXX.
32. S ohledem na rozpor mezi údaji v opisech z XXX a XXX a nahlédnutím do opisu z XXX a XXX, a jelikož její žádosti o vysvětlení podané k Rejstříku trestů ČR nebylo s odkazem na § 16c odst. 2 ZRT vyhověno, žalovaná navrhla, aby soud v rámci doplnění dokazování požádal Rejstřík trestů ČR o informaci, zda, případně kdy a z jakého důvodu byly údaje o rozhodnutí Landesgerichtu Korneuburg ze dne XXX odstraněny z evidence Rejstříku trestů (a pokud se tam nacházejí nadále, z jakého důvodu se nezobrazují v nahlédnutích do opisu a zda by byly uvedeny ve zvláštní části opisu, pokud by si tento opis oprávněný orgán vyžádal v současné době).
33. Dále uvedla, že opis z XXX obdržela od Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, přičemž nemá důvod pochybovat o oprávnění Policie ČR o něj požádat. Pokud jde o § 10 odst. 1 ZRT, z jeho formulace nevyplývá, že by již muselo trestní řízení probíhat, aby mohl policejní orgán obdržet opis z evidence rejstříku trestů. Pokud jde o zákonnost získání

přípisu Rejstříku trestů z XXX a oprávnění tajemníka Komory činit úkony správního řízení, z Čl. 36 organizačního řádu Komory vyplývá, že tajemník organizačně a technicky zajišťuje činnost představenstva. Vyžádání zprávy Rejstříku trestů, jež se přímo týká jednání (činnosti) představenstva, je tak v působnosti tajemníka Komory. Zároveň poukázala na Čl. 3 kancelářského řádu Komory a uvedla, že tajemník podle pokynů představenstva nebo předsedy zastupuje Komoru při vyřizování záležitostí Komory u orgánů veřejné správy, byl tedy oprávněn vyžádat zprávu Rejstříku trestů.

34. Pokud jde o možnost žalobce seznámit se s podklady rozhodnutí, žalobce měl možnost kdykoliv nahlédnout do správního spisu, což v průběhu řízení (8. 12. 2021) učinil. Žalovaná mu dále v průběhu řízení opakovaně (5. 5. a 9. 6. 2022) zasílala všechny listiny, které byly do spisu založeny od okamžiku, kdy se s jeho obsahem naposledy seznámil. V každé pozvánce k jednání představenstva byl žalobce informován o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a seznámit se s nimi v pracovních dnech v sídle Komory. Pokud jde o datum vyhotovení napadeného rozhodnutí, je v písemném vyhotovení rozhodnutí uvedeno datum XXX, kdy bylo vyhlášeno a byl dokončen rozhodovací proces. K tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2022, č. j. 7 As 23/2011 – 82. Připustila, že § 69 odst. 1 správního řádu hovoří o datu vyhotovení, avšak v daném typu řízení je v souladu s jeho smyslem uvádět v písemném vyhotovení datum jeho vyhlášení, stejně jako je tomu v případě rozhodnutí soudních.
35. K odsouzení žalobce za úmyslný trestný čin rozhodnutím Landesgerichtu Korneuburg ze XXX uvedla, že opis je přesvědčivým důkazem, přičemž další listiny (Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne XXX, sp. zn. XXX, usnesení Krajského soudu v Brně ze dne XXX, sp. zn. XXX, přípis Rejstříku trestů z XXX) jsou důkazy, jež nad rámec nezbytného potvrzují správnost údajů ve veřejné listině (opisu z XXX). Zákon nestanoví, že by žalovaná musela mít pro vyškrtnutí ze seznamu advokátů dle § 8 odst. 1 písm. c) ZOA k dispozici pravomocný odsuzující rozsudek, aby mohla posoudit naplnění podmínky ohrožení důvěry v řádný výkon advokacie. Pouhé nepodložené námitky nemohou vyvrátit řetězec důkazů, který vedl k závěru, že žalobce byl soudem v Kroneuburgu odsouzen za skutky, k jejichž projednání byl předán na základě evropského zatýkacího rozkazu. Důvody pro nesplnění podmínky bezúhonnosti mohou být dány i bez trestního odsouzení. K podmínce bezúhonnosti ve smyslu § 5 odst. 1 písm. d) odkázala na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 7. 2018, č. j. 33 Cdo 3603/2017, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2018, č. j. 7 As 269/2018-39, a na usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 16. 4. 2019, sp. zn. IV. ÚS 3431/18. Bezúhonnost je potřeba posuzovat nikoliv k datu napadeného rozhodnutí, ale k datu zápisu do seznamu advokátů (v případě žalobce k 1. 7. 2019). Ani zahlazení odsouzení přitom neznamená ve všech případech, že se k němu nepřihlíží. Dále poukázala na porušení povinnosti dle § 29 odst. 2 ve spojení s § 39 ZOA, a to oznámit Komoře skutečnost, které je důvodem pro pozastavení výkonu právní praxe advokátního koncipienta podle § 8b odst. 1 písm. d) ZOA. Pokud by žalobce svou oznamovací povinnost splnil, byly by splněny všechny podmínky pro vyškrtnutí ze seznamu advokátních koncipientů podle § 37 odst. 3 ZOA, neboť by nesplňoval podmínku bezúhonnosti stanovenou v § 37 odst. 1 písm. c) ZOA.
36. Pokud jde o odůvodnění znaku ohrožení důvěry v řádný výkon advokacie, žalovaná v napadeném rozhodnutí podrobně popsala skutek, pro který byl žalobce předán k trestnímu řízení do Rakouska, v odůvodnění je uvedeno, kdy se měl žalobce trestné

činnosti dopustit, kolikrát a vůči kolika osobám. Pokud jde o výrok napadeného usnesení, námitka v bodu 125. žaloby je nedůvodná, neboť v něm jsou uvedena ustanovení § 8 ust. 1 písm. a), c) ZOA, podle nichž bylo rozhodnuto o vyškrtnutí žalobce.

37. K námitce podjatosti žalovaná uvedla, že žalobcem namítané důvody podjatosti jsou ve skutečnosti výhradami proti procesnímu postupu, s nimiž se žalovaná v napadeném rozhodnutí anebo ve vyjádření k žalobě vypořádala.
38. Žalovaná žádala, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce, doplnění žaloby a následná podání žalobce

39. Žalobce ve své replice ze dne 2. 9. 2022 zopakoval svou právní argumentaci uvedenou v žalobě, přičemž zdůraznil, že žalovaná svůj právní názor, že se v nahlédnutí do obsahu nezobrazuje údaj ze zvláštní části obsahu evidence Rejstříku trestů ČR nijak nevysvětlila, neopřela jej o ustanovení právního předpisu. Žalovaná se pokouší závažnost pochybení v podobě absence protokolu o ústním jednání dle § 18 správního řádu bagatelizovat. Výňatek ze zápisu nemůže být protokolem o ústním jednání ve smyslu § 18 správního řádu. Zdůraznil, že ve správním spise jiná listina není založena a poukázal na to, že žalovaná vystupovala v postavení správního orgánu a má z toho vyplývající povinnosti. K hlasování citoval z Čl. 8 odst. 8 organizačního řádu „*Představenstvo se usnáší veřejným hlasováním*“ a měl za to, že by v protokolu (ve výňatku ze zápisu obsaženém ve spisu) měl být záznam o tomto hlasování s uvedením počtu hlasujících členů představenstva. Součástí spisu ale není protokol o hlasování, ani „kompletní zápis“, ačkoli protokol o ústním jednání, popř. o hlasování kolegiálního orgánu, musí být založen ve spise po celou dobu, neboť vady v obsahu spisu nelze napravovat jejich zpětným dotvrzením, zpětným dodáváním do spisu či dokonce zpětným dohotovováním. Nadto žalovanou předkládaná listina neobsahuje náležitosti dle § 18 odst. 2 a 3 správního řádu (podpis oprávněné úřední osoby, sepisovatele protokolu, účastníků jednání. Žalovanou uvedená prezenční listina pak není součástí správního spisu, přičemž uvedení přítomných osob a jejich podpisy musí být přímo na protokolu o ústním jednání. Nesouhlasil s argumentací žalované, že byl veden spis elektronický, neboť byl veden spis písemný a originálem bylo původně písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí. Pokud jde o § 134 správního řádu, představenstvo by se jím mělo řídit analogicky z povahy věci. Nehledě na to je vždy nutné, aby rozhodnutí žalované bylo přezkoumatelné, a to i co se týče způsobu jeho přijetí. Závěrem zopakoval, že splňoval veškeré podmínky pro zápis do seznamu advokátů, což řádně doložil. I nyní prokázal, že neexistuje žádné odsouzení ve vztahu k jeho osobě.
40. V doplnění žaloby ze dne 29. 9. 2022 žalobce poukázal na skutečnost, že v žalovanou předloženém zveřejněném zápisu je uvedeno, že předseda Komory JUDr. R. N., LL.M se schůze z naléhavých rodinných důvodů nemohl zúčastnit, proto se omluvil a vedením pověřil místopředsedkyní představenstva JUDr. M. N. Správní spis však pověření neobsahuje. Napadené rozhodnutí je přitom podepsáno předsedou žalované, který se schůze neúčastnil a nemohl tak rozhodnutí vydat. Stejně tak se jednání osobně neúčastnil JUDr. P.Č., přesto je uveden jako osoba ověřující správnost zápisu. Mgr. L. V., která měla dokument vyhotovit, v něm ani není uvedena jako osoba přítomná. Není tak zřejmé, kdo jej vyhotovil a kontroloval.

41. Pokud jde o existenci originálu rozhodnutí v elektronické podobě, ta se dle žalobce ze spisu nepodává, když spis obsahuje pouze nepodepsané písemné vyhotovení bez podpisu oprávněné úřední osoby. Dle přesvědčení žalobce mu ani nebylo doručeno napadené rozhodnutí opatřené elektronickým podpisem. Následně opakovaně brojil proti posouzení, zda ohrožuje důvěru veřejnosti ve výkon advokacie. Zopakoval, že svou omluvu z nařízeného jednání považuje za řádnou. Doplnil, že se pokusil žalovanou kontaktovat také telefonicky, žalované se však nemohl dovolat. Na jednání chtěl využít svého práva osobně se vyjádřit a předložit své vysvětlení k věci. Závěrem zdůraznil, že dle jednacího řádu žalované rozhoduje představenstvo na základě hlasování, které je veřejné, přičemž o neveřejnosti předmětné věci přitom nebylo nijak rozhodnuto.
42. V podání ze dne 8. 11. 2022 žalobce zopakoval a částečně rozvedl již dříve předestřené žalobní námitky. Opětovně především zpochybňoval zákonnost a dostatečnost podkladů napadeného rozhodnutí, brojil proti způsobu vedení správního spisu, namítal změnu předmětu řízení ze strany žalované v jeho průběhu, poukazoval na nenaplnění požadavků judikatury na vážení okolností případu, na nedostatky specifikace právní normy odpovídající skutkové podstatě zákonného důvodu pro vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů ve výroku napadeného rozhodnutí a namítal nepřezkoumatelnost výroku napadeného rozhodnutí. Opakoval také dřívější námitky k vadám hlasování a organizaci zasedání představenstva Komory. Nadto s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 7. 2018, č. j. 33 Cdo 3603/2017, uvedl, že i pokud by býval byl XXX pravomocně odsouzen, pak by XXX uplynula pětiletá doba, po kterou se advokát nepovažuje za osobu stavovsky bezúhonnou, přičemž podmínky vyškrtnutí dle § 8 odst. 1 písm. a) ZOA měla žalovaná posoudit dle skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí.
43. Zároveň brojil proti provedení žalovanou navržených důkazů v řízení před soudem – Opisu z evidence Rejstříku trestů fyzických osob – zvláštní části ze XXX, neboť nebyl součástí správního spisu a žalobce se tak neměl možnosti k této listině vyjádřit, nadto žalovaná na této listině své rozhodnutí nezaložila. Zároveň popřel pravost a správnost této listiny i dopisu Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Služby kriminální policie Brno z XXX. Žalobce dále brojil proti provedení důkazu, aby si soud vyžádal od Rejstříku trestů ČR informaci, zda, kdy a z jakého důvodu byly odstraněny z evidence Rejstříku trestů údaje o r rozhodnutí Landesgerichtu Korneuburg ze dne 4. 2. 2006. Takový důkaz označil žalobce za nezákonný, neboť se tímto žalovaná snaží obcházet, že dle § 10 ZRT není oprávněna vyžadovat si opis z evidence Rejstříku trestů, což dle žalobce ostatně nejsou oprávněny činit ani soudy ve správním soudnictví. Žalobce nadto takový důkaz označil za nadbytečný, když sám předložil listiny (2x nahlédnutí do opisu z evidence Rejstříku trestů ČR, elektronickou konverzi výpisu z evidence rejstříku trestů Rakouské republiky), z nichž je patrná jeho bezúhonnost. Důkazní návrh žalované dále představuje nepřiměřený nerovný přístup vůči žalobci a nepřiměřený zásah do práva na soukromí žalobce, když po nikom jiném žalovaná takové listiny nežadá.
44. Dále se pozastavil nad tím, že žalovaná po získání podkladů v roce XXX neseznala splnění podmínek pro zahájení řízení o vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů, a že kárná stížnost na žalobce byla s ohledem na obsah přípisu ze dne XXX, č. j. XXX shledána nedůvodnou a odložena, přičemž tato stížnost byla odůvodněna stejnými skutečnostmi jako napadené rozhodnutí.

45. V podání ze dne 29. 1. 2023 žalobce uvedl, že žalovaná nepředložila soudu skutečný správní spis vedený ve věci sp. zn. XXX, ale pouze soudu zaslala více než 200 neuspořádaných listin. Obsah zaslaného „spisu“ neodpovídá obsahu skutečného spisu, obsahuje nově listiny, které v době do vydání napadeného rozhodnutí nebyly vůbec součástí správního spisu. Dále opakoval již dříve uplatněné žalobní námitky. Zároveň uplatnil novou námitku spočívající v nekonzistentním a disproportčním postupu žalované při jejím rozhodování ve věci vyškrtnutí advokátů, k čemuž poukázal na případ advokáta JUDr. K. K., který nebyl žalovanou vyškrtnut přes to, že byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 2 let se zkušební dobou na 4 roky za trestný čin vydírání související s výkonem advokacie. Žalobce uvedl, že takový postup je v rozporu se zásadou předvídatelnosti a legitimního očekávání. Dále uvedl, že nebyl v rámci řízení poučen o svých právech ve smyslu §4 odst. 2 správního řádu.

V. Duplika žalované

46. Žalovaná se k uvedeným podáním žalobce vyjádřila podáním ze dne 16.2.2023, kdy zejména poukázala na to, že žalobce neuvedl, jak dopadlo v Rakousku trestní řízení, k němuž byl předán na základě evropského zatýkacího rozkazu usnesením Krajského soudu v Brně ze dne XXX, č. j. XXX.
47. Pokud jde o navržený důkaz dotazem na Rejstřík trestů ČR, žalovaná nechce napravovat svůj vadný a nezákonný postup, jak uvádí žalobce, ale využívá své procení oprávnění navrhnout jako účastnice řízení provedení důkazu, jímž má být vyvráceno tvrzení žalobce, který opakovaně zpochybňuje správnost Opisu z evidence Rejstříku trestů fyzických osob – zvláštní části z XXX. Ze stejného důvodu žalovaná uplatnila Opis z evidence Rejstříku trestů fyzických osob – zvláštní části z 4. 3. 2020. Důkazní návrhy nedoplňují napadené rozhodnutí, jsou uplatněny v rámci procesní obrany žalované.
48. Pokud jde o pověření JUDr. M. N., není pro něj předepsána žádná forma a je zaznamenáno v „*Zápisu z 8. schůze představenstva ČAK z XXX*“. Rozhodnutí o vyškrtnutí ze seznamu advokátů přitom nevydala JUDr. M. N., nýbrž představenstvo Komory. Předseda jedná jménem Komory ve všech věcech. Pokud je předseda Komory podepsán pod písemným vyhotovením napadeného rozhodnutí, neznamená to, že by toto rozhodnutí vyhotovila jiná osoba než ta, která je vydala, neboť v obou případech jde o rozhodnutí Komory, resp. jejího představenstva. K působnosti tajemníka k zajištění a ověřování zápisu poukázala na čl. 36 odst. 3 organizačního řádu Komory.
49. K otázce vypořádání se s kritériem ohrožení důvěry v řádný výkon advokacie odkázala na napadené rozhodnutí. K možnosti omluvit se telefonicky uvedla, že přítomnost jedné administrativní pracovnice sekretariátu žalované na schůzi neparalyzovalo telefonickou dostupnost úřadu Komory. K tomu, že nebylo v dřívější době zahájeno řízení o vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů uvedla, že žádné rozhodnutí o nezahájení či dokonce zastavení řízení o vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů nebylo vydáno. K tvrzení překážky věci rozhodnuté a porušení zásady ne bis in idem uvedla, že projednávání a odložení stížnosti kontrolní radou žalované pod sp. zn. XXX není rozhodnutím, což potvrzuje judikatura správního soudu.

50. Žalovaná dále opětovně citovala rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 7. 2018, sp. zn. 33 Cdo 3603/2017, na nějž dále odkázala a uvedla, že doba 5 let je dobou, po kterou advokát nemohl vykonávat advokacii. Žalobce však od svého odsouzení mohl vykonávat advokacii až do XXX, kdy nabylo právní moci napadené rozhodnutí žalované.
51. Dále uvedla, že důsledkem přijetí argumentace žalobce by advokát, který splnil svou oznamovací povinnost dle § 29 odst. 2 ZOA a informoval Komoru (žalovanou), že byl pravomocně odsouzen, byl v horším postavení než advokát, který svou zákonnou oznamovací povinnost nesplnil. Obdobně, pokud by žalovaná nemohla postupovat podle § 8 odst. 1 písm. a) ZOA, a pokud by se o odsouzení advokáta před jeho zápisem do seznamu advokátů dověděla až po několika letech, byl by žadatel, který toto odsouzení v žádosti o zápis seznamu advokátů zamlčel, v lepší pozici než ten, kdo svou povinnost splnil a kdo by zapsán nebyl.
52. Žalovaná s odkazem na text oznámení o zahájení řízení zopakovala, že předmět řízení nijak neměnila. Pokud jde o chybějící listiny ve spise uvedla, že mezi 3. 8. 2022, kdy žalobce nahlížel do spisu, a 24. 8. 2022, kdy tajemník žalované zjistil ztrátu listin a vyhotovil úřední záznam, nikdo se spisem nemanipuloval. Žalobce přitom při nahlížení do spisu na absenci těchto důležitých listin nepoukázal. Závěrem k námitce nepřezkoumatelnosti žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí.

VI. Triplika žalobce

53. Podáním ze dne 17. 8. 2023 žalobce reagoval na přípis Rejstříku trestů ČR ze dne XXX, č. j. XXX, a dále předložil výpis z evidence Rejstříku trestů ČR ze dne XXX, včetně nahlédnutí do opisu z evidence Rejstříku trestů ČR ze dne XXX.
54. Žalobce zároveň uvedl, že Rejstřík trestů ČR není oprávněn hodnotit, zda jsou údaje třetího státu správné. Předmětné údaje byly odstraněny a již nejsou evidovány, což odpovídá tvrzením žalobce o nesprávnosti sporného záznamu. Pokud by byl žalobce odsouzen, údaje by nebyly odstraněny (což byly již ke dni vydání rozhodnutí žalované), ale byly by zde nadále evidovány.
55. Žalobce nadto dal soudu podnět, aby byl podán návrh dle § 48 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a podle Čl. 95 odst. 2 Ústavy ke zrušení §16c odst. 2 ZRT, k čemuž uvedl rozsáhlou argumentaci, spočívající v porušení širokého spektra jeho práv vyplývajících z Ústavy, Listiny, Listiny základních práv EU, EÚLP a v porušení SFEU. Zároveň namítal rozpor tohoto ustanovení s Nařízením Evropského Parlamentu a rady (EU) č. 2016/679/EU a zákonem č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů. Předmětné ustanovení umožňuje obcházení zákonných restrikcí dle § 10 odst. 1 až 3 ZRT k tomu, kdo je oprávněn vyžadovat si opis z evidence rejstříku trestů ČR.
56. Dále žalobce kromě nezákonnosti namítl rovněž nesprávnost a nepravost přípisu Rejstříku trestů ČR a souvisejících listin (Informace o odsouzení, Notifikace XXX ze dne XXX, Notifikace XXX ze dne XXX, Notifikace XXX ze dne XXX). Správnost těchto listin dle žalobce vyvrací jak dříve doložené veřejné listiny, tak originál výpisu z Rejstříku trestů Rakouska spolu s úředním překladem z německého do českého jazyka ze dne XXX a nahlédnutí do opisu z evidence Rejstříku trestů ČR ze dne XXX, a nahlédnutí do opisu

z evidence Rejstříku trestů ze dne XXX, které žalobce navrhl provést k důkazu, neboť jsou důkazem opaku prokazujícím, že se nikdy nedopustil trestného činu.

57. Žalobce dále opětovně brojil proti opisu z evidence Rejstříku trestů ČR ze dne XXX a proti opisu z evidence Rejstříku trestů ČR ze dne XXX, neboť jsou pouhými kopiemi, nemají povahu veřejných listin, a byly vneseny do spisu nikoli v souladu s § 51 odst. 1 správního řádu. K nejednotnosti správní praxe dále poukázal na případ JUDr. J. T. z roku 2017, či případ JUDr. J. M. řešený Nejvyšším správním soudem pod sp. zn 4 As 7/2006.

VII. Posouzení věci Městským soudem

58. Žalobce se z ústního jednání dne 30. 8. 2022 omluvil, souhlasil s projednáním věci v nepřítomnosti, na žalobě trval. Také žalovaná setrvala na svém stanovisku a uváděla obdobně jako v žalobou napadeném rozhodnutí a ve svých dosavadních podáních.
59. Soud zamítl návrh žalobce na provedení důkazů označených tak, jak je uvedeno na č. l. 1 p. v., 2+2 p. v., 4, 5+5 p. v., 6, 7 p. v., 8, 11, 12, 13, 14, 17 p. v., 18, 102, 104, 136, 137 p. v., 139, 141 p. v., 142 p. v., 143, 153, 153 p. v., 157 p. v., 184 p. v., 185, 186 až 187 pro nadbytečnost, neboť pro posouzení zákonnosti vedení řízení žalovanou a žalobou napadeného rozhodnutí vyjde ze spisového materiálu, který mu pro zodpovězení právní otázky důvodnosti žalobních bodů postačuje, a který si od žalované vyžádal. V podrobnostech bude uvedeno níže u jednotlivých bodů, ke kterým se návrhů žalobce vztahovaly.
60. Soud zamítl návrh žalované na provedení důkazů: Opis rejstříku trestů ze XXX a připojeného sdělení Policie ČR z téhož dne, neboť při přezkumu vychází z právního a skutkového stavu (a tomu odpovídajícího spisového materiálu) ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Sama žalovaná připustila, že tyto důkazy až následně dohledala, soud proto na tyto důkazy nevešel.
61. Soud vyhověl žádosti žalované a vyžádal si z Rejstříku trestů ČR sdělení, z jakého důvodu byly údaje rozhodnutí Landesgerichtu Korneuburg ze dne XXX odstraněny z evidence Rejstříku trestů, pokud se tam nacházejí i nadále, z jakého důvodu se informace o tomto rozhodnutí nezobrazují v nahlédnutích do spisu a zda by byly uvedeny ve zvláštní části spisu z Evidence Rejstříku trestů fyzických osob, pokud by si tento opis oprávněný orgán vyžádal v současné době. Rejstřík trestů ČR byl upozorněn, že předmětem přezkumu je i jeho podklad „*Opis z Evidence Rejstříku trestů fyzických osob – zvláštní části z XXX k číslu žádosti XXX*“. Rejstřík trestů ČR se k výzvě vyjádřil podáním ze dne XXX, adresovaným jak k sp. zn. 18 A 84/2022 (řízení na ochranu před nezákonným zásahem k žalobě totožného žalobce, který žádal žalovanou o zápis do seznamu advokátů), tak ke sp. zn. nyní projednávané věci 9 A 66/2022. Rejstřík trestů ČR v tomto dokumentu poskytl své odpovědi na dotazy soudu, a soud jej proto na jednání provedl sdělením jeho podstatné části. Námitky žalobce ohledně tohoto důkazu soud neshledal důvodnými, neboť svým postupem nenahrazoval dokazování provedené před správním orgánem, ale doplnil dokazování postupem podle ust. § 77 odst. 2 s. ř. s.
62. Při ústním jednání žalovaná předložila listinnou podobu spisového materiálu, včetně úplného znění „*Zápis z 8. schůze představenstva České advokátní komory (ČAK, Komora), která se konala dne 21. června 2022 v zasedací síni ČAK, Národní 16, Praha 1*“ a to včetně neveřejné

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

části (dle čl. 8 odst. 10 organizačního řádu), který byl dle sdělení žalované veden v interní spisové službě Komory jako neveřejný.

63. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 věta první s. ř. s.). S ohledem na § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. se soud zabýval jen žalobními body uplatněnými ve lhůtě pro podání žaloby. Jelikož bylo napadené rozhodnutí doručeno žalobci dne 29. 7. 2022, tato lhůta uplynula dne 29. 9. 2022 (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). K žalobním bodům uplatněným po tomto dni soud tudíž nepřihlédl (námitka odlišného postupu žalované při vyřizování téže věci v roce 2020, a námitka nekonzistentního a disproportčního postupu žalované s ohledem na případ advokáta JUDr. K. K. a případy advokátů JUDr. J. T. a JUDr. J. M.).
64. Soud neshledal důvody k přerušení řízení dle § 48 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a předložení věci Ústavnímu soudu dle Čl. 95 odst. 2 Ústavy, neboť rozpor ust. § 16c odst. 2 ZRT s ústavním pořádkem pro neproporcionální zásah do základních práv a svobod žalobce neshledal.
65. Žaloba není důvodná.
66. Soud o žalobě uvažil takto:
67. V první řadě soud připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu soudy nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé dílčí a související námitky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014 č. j. 7 Afs 85/2013-33).
68. Obdobně správní orgány se ve správním řízení s argumentací účastníka mohou vypořádat také tak, že prezentují v odůvodnění právní názor odlišný od názoru účastníka řízení, pakliže zdůvodnění tohoto názoru poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Tím jsou minimálně *implicitae* vypořádány i námitky účastníka, absence odpovědi na jednotlivé námitky účastníka v odůvodnění rozhodnutí bez dalšího nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014 – 78). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů totiž musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008 č. j. 7 Afs 212/2006-76).
69. Soud v daném případě uzavřel, že se žalovaná se zásadními námitkami žalobce ve správním řízení vypořádala dostatečně.
70. Vzhledem k tomu, že žalobce uplatnil značné množství námitek procesního charakteru, soud podotýká, že řízení o vyškrtnutí advokáta ze seznamu advokátů podle § 8 odst. 1 písm. a) a c) ZOA nemá charakter řízení o trestní sankci. Nejde o kárné řízení, v němž lze advokátu udělovat různé sankce za závažné nebo opětovné zaviněné porušení povinností ve smyslu § 32 odst. 2 ZOA. Advokátní komora jakožto organizace profesní samosprávy tímto

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

způsobem garantuje, že budou povolání advokáta vykonávat jen osoby splňující předpoklady pro jeho výkon dle § 5 ZOA. Předmětem řízení je, zda nastala skutečnost významná pro posouzení absence zákonné podmínky výkonu povolání advokáta, v případě kárného řízení je předmětem posouzení sám skutek, kterým se advokát provinil proti svým povinnostem (byť jsou při posuzování ohrožení důvěry v řádný výkon advokacie při aplikaci § 8 odst. 1 písm. c/ ZOA brány na zřetel konkrétní skutkové okolnosti, nejsou podstatou daného posuzování). Analogicky lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu k odvolání z funkce notáře, viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 3 Ads 75/2013.

71. K *první a druhé žalobní námitce* soud uvádí, že nevešel na námitku nicotnosti napadeného rozhodnutí. Představenstvo České advokátní komory bylo věcně příslušné k jeho vydání na základě § 44 odst. 3 ZOA. Napadené rozhodnutí splňuje formální předpoklady správního rozhodnutí, není vnitřně rozporné ani právně a fakticky neuskutečnitelné. K jednotlivým dílčím námitkám se soud vyjadřuje níže.
72. Soud nevešel ani na námitku absence podpisu pod napadeným rozhodnutím a pod „*Oznámením o zahájení řízení o možnosti vyškrtnutí ze seznamu advokátů dle § 8 odst. 1 písm. a), c) zákona č. 85/1996 Sb.*“ Soud se ztotožňuje se žalovanou v odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 9 As 34/2014, bod 22: „*Elektronická verze rozhodnutí může být podle povahy věci buď originálem rozhodnutí (pokud by byl originál rozhodnutí vydaný v elektronické podobě podepsán uznávaným elektronickým podpisem oprávněné úřední osoby a takto zaslán účastníkům) nebo stejnopisem rozhodnutí (v ostatních případech). Správní řád v ustanovení § 69 odst. 3 reaguje v první řadě na to, že z povahy věci elektronická verze rozhodnutí nemůže obsahovat otisk úředního razítka, a proto se tato skutečnost vyjádří v příslušném místě slovy „otisk úředního razítka“, který se jinak bude nacházet na originálu i na stejnopisu rozhodnutí vyhotoveném v písemné podobě. Druhá odlišnost od písemného vyhotovení se týká podepisování elektronické verze rozhodnutí. Tu má podle díkce § 69 odst. 3 podepsat uznávaným elektronickým podpisem úřední osoba, která odpovídá za písemné vyhotovení. Vzhledem k době vzniku správní řád nepočítal s možností elektronického správního spisu a tudíž i možností, že by originál rozhodnutí byl vydán také v elektronické podobě. Zjevně tedy předpokládal, že originál rozhodnutí bude založen v písemné podobě ve spisu a u elektronické verze rozhodnutí může jít z povahy věci pouze o stejnopis. Proto se zde vyskytuje pouze elektronický podpis úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení, analogicky k běžnému podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení, uvedenému v § 69 odst. 1 větě třetí. Není však důvod nepovažovat za řádnou elektronickou verzi rozhodnutí ve smyslu § 69 odst. 3 i jeho originál (tedy podepsaný elektronicky oprávněnou úřední osobou) za situace, kdy je uznávaný elektronický podpis postaven na úroveň běžného podpisu (§ 3 zákona č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu a o změně některých dalších zákonů (zákon o elektronickém podpisu))“.*
73. Z vyjádření žalované při ústním jednání dne 30. 8. 2022 vyplynulo, že žalovaná vede správní spis zároveň jak v elektronické, tak v tištěné podobě. Soud ze správního spisu, jež byl doručen soudu v elektronické podobě, ověřil, že originál *Oznámení o zahájení řízení* je opatřen elektronickým podpisem tehdejšího předsedy JUDr. V. J. <XXX@XXX>, ČESKÁ ADVOKÁTNÍ KOMORA, certifikát vydal(a): XXX, První certifikační autorita, a. s. K tomuto dokumentu je zároveň připojena doručenka ze systému datových schránek, z níž soud zjistil, že *Oznámení* bylo žalobci elektronicky do datové schránky dne 30. 9. 2021 v 12:41:55.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

74. Originál napadeného rozhodnutí je pak opatřen elektronickým podpisem nynějšího předsedy JUDr. R. N. LL. M. <XXX@XXX>, ČESKÁ ADVOKÁTNÍ KOMORA, certifikát vydal(a): XXX, První certifikační autorita, a. s. K tomuto dokumentu je zároveň připojena doručka ze systému datových schránek, z níž soud zjistil, že napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobci elektronicky do datové schránky dne 29. 7. 2022 v 09:40:13.
75. Za situace, kdy žalovaná vedla elektronický spis obsahující originály daných dokumentů, bylo s ohledem na výše citovanou judikaturu dostatečné, aby byly podepsány (jen) elektronickým podpisem.
76. Při posuzování postupu žalované při rozhodování soud vyšel z ustanovení § 44 odst. 2 ZOA, dle kterého má představenstvo žalované celkem 11 členů. Zároveň z Čl. 8 odst. 7 Organizačního řádu plyne, že „*představenstvo je schopné se usnášet, je-li přítomna většina jeho členů*“. Dle Čl. 8 odst. 9 „*nestanoví-li zákon nebo tento organizační řád jinak, je usnesení představenstva přijato, hlasovala-li pro něj většina členů představenstva přítomných na schůzi představenstva*.“ Pokud jde o složení představenstva Komory, to je nejen veřejně dostupné na jejích webových stránkách (<https://www.cak.cz/scripts/detail.php?id=9035>, zobrazeno dne 28. 8. 2023), ale s ohledem na jeho charakteristiku jako voleného kolegiálního orgánu organizace profesní samosprávy advokátů lze jeho složení považovat za notorietu známou členstvu advokátního stavu, tedy i žalobci.
77. Žalovaná učinila součástí veřejné části správního spisu (č. l. 030/127-128) toliko *Výňatek ze Zázpisu z 8. schůze představenstva žalované ze dne 21. 6. 2022, bod c) – neveřejnou část* (dále také „výňatek ze zázpisu“ nebo „výňatek“). Z tohoto dokumentu je patrné, že jednání ve věci žalobce bylo řádně zahájeno. Následně byla projednána otázka absence žalobce na jednání a bylo rozhodnuto, že bude jednáno v jeho nepřítomnosti. Dále je z výňatku ze zázpisu patrný seznam důkazů, jež byly provedeny sdělením obsahu listin, a zároveň seznam důkazů navržených žalobcem, jejichž provedení bylo zamítnuto. Poté bylo rozhodnuto o ukončení dokazování, pročez předsedající dala hlasovat o navrženém výroku rozhodnutí, který je ve výňatku ze zázpisu uveden.
78. Soud přisvědčuje žalobci v jeho dílčí námitce ohledně nedostatků výňatku ze zázpisu. Pro jeho určitost by totiž bylo vhodné, aby žalovaná uvedla nejen den konání 8. schůze představenstva XXX, ale i čas, kdy bylo jednání ve věci žalobce zahájeno a skončeno, jméno předsedající osoby, jakož i osob, které ve věci hlasovaly, a podpis pořizovatele zázpisu. V této souvislosti lze rovněž žalované vytknout, že součástí veřejně přístupné části správního spisu neučinila prezenční listinu přítomných členů představenstva.
79. Tyto vady jsou však zhojeny předloženým úplným *Zázpisem z 8. schůze představenstva České advokátní komory (ČAK, Komora), která se konala dne XXX v zasedací síni ČAK, Národní 16, Praha 1* (dále také „kompletní zázpis“ nebo „úplný zázpis“) a jeho přílohou *Prezenční listina 8. schůze představenstva České advokátní komory konané dne XXX v sídle ČAK, Národní 16 a online prostřednictvím aplikace Webex* (dále také „prezenční listina“), kde je uveden jmenný seznam přítomných osob s rukou psanými podpisy (vyjma JUDr. P. Č., který byl přítomen online). Z těchto listin je tak patrné, že se 8. schůze představenstva účastnili jeho členové a členky JUDr. M. M., Ph.D., MCI Arb (přítomen do 13:00 hod.), JUDr. M. N., JUDr. M. P., Ph.D., LL. M., JUDr. L. B. D., Ph.D., Mgr. F. K., Ph.D., JUDr. T. S. (do 13:00 hod),

Mgr. L. T. (příchod v 15:00 hod., přítomen na hlasování na závěr) a JUDr. O. T. Ph.D., LL.M. (zbylí účastníci uvedení v prezenční listině nejsou členy představenstva a nejsou oprávněni hlasovat).

80. Z kompletního zápisu je dále zjevné, že schůzi (resp. jednání) představenstva vedla jeho místopředsdkyně JUDr. M. N. Zároveň je tento kompletní (úplný) zápis jako celek podepsán zapisující Mgr. L. V., a osobou ověřující správnost zápisu tajemníkem JUDr. P. Č. Skutečnost, že byl JUDr. P. Č. dle prezenční listiny přítomný pomocí aplikace Webex (tedy videohovorem), nijak nebrání tomu, aby byl schopen se jednání pozorně účastnit, a zároveň ověřit správnost kompletního zápisu. Videokonferenci je nutno chápat jako zcela plnohodnotnou formu účasti.
81. Z předloženého úplného zápisu je dále zřejmé, a pro věc žalobce rozhodné, že v něm pro navržený výrok rozhodnutí ve věci sp. zn. XXX hlasovalo 7 osob, nikdo se nezdržel a nikdo nehlasoval proti. Zákon ani organizační řád přitom nestanoví povinnost jmenovitě v zápise o schůzi představenstva uvést, jakým způsobem, který konkrétní člen představenstva hlasoval. Na zákonnost napadeného rozhodnutí proto nemůže mít neuvedení takového údaje vliv, stejně jako případné procesní pochybení při rozhodování o způsobu hlasování dle Čl. 8 odst. 8 organizačního řádu.
82. Je-li zaznamenáno, že pro přijetí napadeného rozhodnutí hlasovalo 7 přítomných členů, lze uzavřít, že 1) bylo splněno kvorum, neboť 7 je většina z 11; a zároveň, že 2) návrh byl přijat 100 % hlasů přítomných členů představenstva. Soud proto seznal, že předložené dokumenty dostatečně osvědčují, že vydání napadeného rozhodnutí předcházelo ústní jednání, na němž bylo provedeno dokazování, o neprovedených důkazech bylo řádně rozhodnuto, o výroku ve věci žalobce bylo hlasováno a byl žalovanou vyhlášen.
83. Pro úplnost soud dodává, že pokud žalovaná výslovně do kompletního zápisu neuvedla, jakou procesní formou (zda rozhodnutím nebo usnesením), bylo o jednotlivých návrzích rozhodováno, nezatížila řízení tak závažnou vadou, která by měla vliv na přezkoumatelnost či zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Ze stejných důvodů soud nevesel na námitku žalobce, aby kompletní zápis obsahoval informaci o tom, jakým počtem hlasů byla přijata jednotlivá dílčí rozhodnutí žalované o vedení řízení.
84. Pokud jde o otázku zastoupení předsedy při jeho absenci, je nutno zdůraznit, že organizační řád otázku absence předsedy při hlasování výslovně neupravuje. Čl. 13 odst. 2 organizačního řádu však opravňuje předsedu pověřit místopředsedy trvalým výkonem některých pravomocí nebo činností, které jsou svěřeny do jeho působnosti. Za použití argumentu *a maiori ad minus* nelze než uzavřít, že je-li předseda oprávněn pověřit místopředsedu trvalým výkonem některých pravomocí nebo činností, je taktéž oprávněn pověřit místopředsedu řízením schůze představenstva ad-hoc. Jistě by v takovém případě napomáhalo transparentnosti, pokud by pověření mělo písemnou formu. Za situace, kdy je však kolegiálním orgánem řádně hlasováno, a kdy má hlas předsedy kolegiálního orgánu totožnou váhu jako hlas jakéhokoli jiného člena či členky tohoto orgánu, pak skutečnost, že předseda pověřil pro dobu své nepřítomnosti místopředsdkyni tohoto orgánu k tomu, aby za něj činila úkony související s řízením tohoto jednání (z podstaty věci jde tedy o plnění organizační funkce) toliko neformálně, nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

85. K otázce, zda mohl předseda podepsat napadené rozhodnutí, byť se ze schůze představenstva, na němž bylo přijato, omluvil, a zároveň k otázce odůvodnění jednotlivých rozhodnutí učiněných na jednání představenstva jakožto kolegiálního (kolektivního) orgánu, soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. března 2016, č. j. 9 As 70/2015 – 50: „*Požadavek stěžovatelky na to, aby se kolektivní orgán usnášel na konkrétním znění odůvodnění, jde nad rámec zákona. Ustanovení § 134 odst. 2 spr. ř. (resp. § 8 odst. 2 zákona o provozování televizního vysílání), kterého se stěžovatelka v tomto směru dovolávala v žalobě, sice hovoří o přijetí usnesení nadpoloviční většinou, resp. rozhodnutí nadpoloviční většinou, avšak v tomto případě se nejedná o usnesení ve smyslu typu rozhodnutí dle správního řádu a jeho odůvodnění, ale o způsob rozhodnutí ve smyslu usnesení se na něm, jeho přijetí, a to na základě odsouhlasení nadpoloviční většinou (srov. Vedral J., Správní řád Komentář, Bova Polygon 2012, str. 1016). Sdělení důvodů a vypořádání se s argumentací účastníka řízení náleží odůvodnění vlastního rozhodnutí, které v případě žalované jako kolektivního orgánu připravuje její administrativní aparát – Úřad Rady pro rozhlasové a televizní vysílání a to zejména na základě diskuse o důvodech rozhodnutí, která proběhla na neveřejném jednání žalované. Za správnost tohoto vyhotovení pak odpovídá předseda žalované, který písemné vyhotovení podepisuje. Úvahy stěžovatelky o jiném odůvodnění jsou její jakkoliv nepodloženou spekulací.*“
86. Byť žalovaná správně poukázala na fakt, že s ohledem na ust. § 55 odst. 1 ZOA ve spojení s § 44 odst. 3 ZOA se na rozhodování představenstva o vyškrtnutí ze seznamu advokátů ustanovení § 134 správního řádu neužije, lze tyto závěry analogicky aplikovat taktéž na rozhodování představenstva Komory, neboť zcela reflektují ustálené doktrinní pojetí fungování kolegiálních orgánů. Již Slovník veřejného práva československého kolektivu autorů Františka Weyra, Jiřího Hoetzla et. al. uváděl, že „*(...) při zásadě kolegiální tvoří se vůle úřadu hromadným usnášením několika fyzických, a to zpravidla hlasováním ve sboru. Vůli úřadu kolegiálního tvoří několik fyzických osob zároveň a jejich projevy jsou právně rovnocenné. (...) Sborovému úřadu stojí v čele osoba fyzická (předseda), která se stará o jednotnost řízení a zastupuje úřad na venek. Tato reprezentační funkce předsedy kolegiálního úřadu má zcela jinou právní povahu než je tomu u přednosta úřadu monokratického. Předseda kolegia nemá rozhodujícího vlivu na tvoření vůle kolegia, jsa jen primus inter pares. On publikuje vůli kolegia na venek*“ (cit. WEYR, František. Slovník veřejného práva československého. Praha: Eurolex Bohemia, 2000. ISBN 80-902752-4-9., str. 103).
87. Jelikož organizační řád (srov. Čl. 11 ve spojení s čl. 8 odst. 5 až 9 organizačního řádu) nestanovil jiná pravidla, nelze žalované vytýkat, pokud postupovala plně v souladu s ustálenou doktrínou, podle níž kolegiální orgán (představenstvo) zastupuje navenek jeho předseda. Jelikož je tento předseda v postavení prvního mezi rovnými, jeho nepřítomnost měla důsledky toliko pro quorum a zároveň v tom, že v dané věci nehlasoval. Navenek ale rozhodnutí kolegiálního orgánu reprezentuje jeho předseda, nevystupuje zde totiž v pozici samostatně rozhodujícího jedince, ale právě jako reprezentant kolegia. Ostatně by předseda jakožto první mezi rovnými podepisoval písemné vyhotovení i v případě rozhodnutí, kdy by s přijatým závěrem nesouhlasil (hlasoval proti jeho přijetí) či pokud by se hlasování zdržel.
88. Stejně tak je v souladu s principy fungování kolegiálních orgánů, že bylo přijetí jednotlivých rozhodnutí (včetně rozhodování procesního charakteru, mezi něž patří rozhodování o (ne)provedení jednotlivých důkazů) a rozhodnutí ve věci samé blíže odůvodněno až

v písemném vyhotovení napadeného rozhodnutí, podepsaném předsedou zastupujícím představenstvem navenek.

89. Pokud jde o námitku, že některé úkony nebyly činěny oprávněnými úředními osobami, soud opětovně uvádí, že z § 44 odst. 3 písm. a) ZOA vyplývá oprávnění představenstva, jakožto výkonného orgánu Komory, rozhodovat o vyškrtnutí ze seznamu advokátů podle § 8 odst. 1 písm. a) a c) ZOA. Představenstvo jako kolegiální orgán v obecné rovině může ke své činnosti využívat administrativního aparátu (např. Mgr. L. V. či jiných osob). Povinnost tajemníka (JUDr. P. Č.) organizačně a technicky zajišťovat činnost představenstva vyplývá z Čl. 36 odst. 3 Komory, kam lze nepochybně zahrnout i opatřování podkladů pro rozhodování představenstva. Má-li tajemník tuto povinnost, zároveň je z podstaty věci také oprávněn činit veškeré úkony, které jsou k plnění jeho povinností nezbytné. Nelze proto přisvědčit názoru žalobce, že se na provádění úkonů správního řízení podílely osoby neoprávněné, či že podklady získané tajemníkem jsou nezákonným důkazem.
90. Pro úplnost soud uvádí, že absence podpisu personálu administrativního aparátu (např. Mgr. L. V. či jiných osob) na prezenční listině nemůže mít na zákonnost rozhodnutí vliv, neboť tyto osoby nejsou členy představenstva, neúčastní se hlasování (a jejich přítomnost proto nemá vliv ani na výpočet kvora), pouze představenstvu poskytují administrativní podporu. Pokud taková osoba nakonec stvrdila vlastnoručním podpisem kompletní zápis, má soud za to, že se na jeho vyhotovení podílela.
91. *První a druhá žalobní námitka* proto nejsou důvodné.
92. Pokud jde o *třetí žalobní námitku*, v níž žalobce brojí proti způsobu vedení správního spisu, soud zjistil, že tento obsahuje soupis veškerých svých součástí. Byť tento soupis neobsahuje legendu, je z něj patrná systematika vedení spisu. Jednotlivé dokumenty a listy jsou v soupisu číslovány, přičemž k „hlavním“ dokumentům jsou připojovány jednotlivé přílohy. Spis je řazen chronologicky v pořadí dle hlavních dokumentů, nikoliv dle dne připojení jednotlivých příloh. Každá z listin ve spise je označena dvěma dílčími čísly, a to podle řazení hlavních dokumentů, a zároveň podle celkového pořadí ve spise. Pokud jde konkrétně o Oznámení o zahájení řízení, tento dokument je označen čísly listu 006/27, neboť je 6. hlavním dokumentem v pořadí, a zároveň je také 27. listem spisu při zohlednění příloh. Skutečnost, že je dokument č. j. P 34/2021-6 až fakticky umístěn na 27 listu správního spisu, tedy není projevem manipulace s listinami ve spise, nýbrž důsledkem zcela legitimního způsobu vedení a organizace spisu zvoleného žalovanou. Soud nepopírá, že by jistě bylo vhodnější, pokud by žalovaná ve spisovém přehledu uváděla nejen datum vzniku daných dokumentů, jako tomu při vedení spisu ve věci žalobce činila, ale kdyby zaznamenávala i přesný datum a čas jejich zažurnalizování do spisu, nejde však o takovou vadu, která by způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí.
93. Pokud jde o usnesení Krajského soudu v Brně ze dne XXX, sp. zn. XXX, a ze dne XXX, sp. zn. XXX, ze soupisu je patrné, že tyto listiny byly do spisu zažurnalizovány pod číslem dokumentu 025. Elektronický podpis M. U. <XXX@ksoud.brn.justice.cz>, certifikát vydal(a): Post Signum Qualified CA 4, Česká pošta, s. p., ověřující autenticitu těchto elektronických dokumentů, je datován dnem XXX. Totožným elektronickým podpisem totožného data je opatřen taktéž přípis Krajského soudu v Brně ze dne XXX, z něž je patrné, že předmětná usnesení byla žalované zaslána Krajským soudem v Brně právě společně

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

s tímto přípisem. Datum XXX je zároveň na doložkách právní moci připojených k předmětným usnesením. Tyto listiny byly zařazeny k hlavnímu dokumentu č. 025, který logicky předchází napadené rozhodnutí zažurnalizované jako hlavní dokument č. 027. Soud proto nemá jediného důvodu domnívat se, že předmětná usnesení nebyla v dispoziční sféře žalované a že nebyla zařazena do správního spisu v době před vydáním napadeného rozhodnutí. Nadto je ze soupisu listin (ve spojení s prostudováním těchto listin, jež jsou součástí správního spisu) patrné, že jako hlavní dokument č. 026 je zažurnalizován přípis žalované zasláný žalobci dne 9. 6. 2022, společně s nímž byly zaslány žalobci listiny ze správního spisu na jeho žádost, a mezi nimi mimo jiné také předmětná usnesení Krajského soudu v Brně (z elektronické verze spisu lze dovodit, že tato usnesení byla mezi přílohami žalobci doručeného přípisu, neboť jsou opětovně zažurnalizovány taktéž mezi přílohami přípisu na čísle „hlavního“ dokumentu 026). Z připojené doručky (č. l. 026/116) je potom patrné, že tyto dokumenty byly doručeny žalobci dne XXX v XXX hod., tedy několik dní dopředu před zahájením ústního jednání ve věci. Žalobce se tedy s těmito dokumenty mohl seznámit a měl dostatek prostoru na to se k nim vyjádřit. Soud nadto podotýká, že žalobce se s obsahem správního spisu seznámil opakovaně. Z č. l. 011/61 je patrné, že dne XXX žalobce do spisu nahlížel, přičemž následně z č. l. 020/77 a 026/112 vyplývá, že dokumenty ze spisu byly žalobci v době před vydáním napadeného rozhodnutí na jeho žádost průběžně zasílány.

94. Pokud jde o Matriční list a Výpis z kárné evidence, je pravdou, že tyto dokumenty byly zažurnalizovány až jako dokument 031 na č. l. 031/129-130, tedy až po vydání napadeného rozhodnutí. Soud však podotýká, že zcela evidentně jde o podklady známé žalované z její úřední činnosti ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu, neboť žalovaná je stavovskou samosprávnou organizací všech advokátů, přičemž vedení matriky a kárné evidence je v daném případě nezbytné k tomu, aby mohla žalovaná plnit z tohoto jejího postavení vyplývající povinnosti. V obecné rovině nejsou správní orgány povinny zakládat do správního spisu listiny obsahující skutečnosti jim známé z úřední činnosti (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2021, č. j. 5 As 291/2018 – 17). Byť v takovém případě platí obecná povinnost správního orgánu výslovně uvést, z jaké konkrétní úřední činnosti jsou jim předmětné skutečnosti známy, v tomto konkrétním případě, kdy je toto zcela a nepochybně zjevné s přihlédnutím k výše uvedené povaze žalované a k povaze Matričního listu a Výpisu z kárné evidence, nemohla mít tato vada za důsledek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Opačný závěr by v daném případě odporoval principu proporcionality. Pokud tedy ke dni vydání napadeného rozhodnutí tyto dva dokumenty ve správním spise ke dni vydání napadeného rozhodnutí zažurnalizovány nebyly, s ohledem na výše uvedené okolnosti se nejedná o takovou vadu řízení, která by způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí.
95. Pokud jde o umístnění napadeného rozhodnutí jako hlavní dokument č. 027, soud uzavřel, že tato pozice odpovídá času, kdy byl výrok daného rozhodnutí vyhlášen. Byla-li se omluva žalobce se žádostí o odročení jednání administrativním aparátem žalované zpracována až po vyhlášení napadeného rozhodnutí, lze rozumět tomu, proč byly zařazeny až s následným číslem hlavního dokumentu č. 028. Soud nepopírá, že žalovaná pochybila, pokud na dané místo dokumentu č. 027 ihned po vyhlášení výroku napadeného rozhodnutí nezažurnalizovala Výňatek ze *Zápisu z XXX. schůze představenstva* (který zařadila až pod číslo dokumentu 030), či jinou listinu osvědčující vydání rozhodnutí ve věci samé (k němuž mohla následně připojit písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí jako přílohu). Dané

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

pochybení však nemělo vliv na možnost žalobce seznámit se s podklady pro vydání napadeného rozhodnutí, a tedy ani na zákonnost napadeného rozhodnutí.

96. Ke čtvrté žalobní námitce soud uzavřel, že pokud jde o včasnost omluvy žalobce, soud se plně ztotožňuje se žalovanou v závěru, že omluva má být činěna bezodkladně. Ustálenou judikaturu k otázce včasnosti omluvy ostatně shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 2. 2018, č. j. 1 As 385/2017-36: „[29] V rozsudku ze dne 15. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009-99, Nejvyšší správní soud formuloval podmínky, které musí učiněná omluva splňovat, aby mohla být považována za náležitou: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat. (zvýrazněno soudem). [30] K požadavku bezodkladnosti omluvy se Nejvyšší správní soud dále vyjádřil v rozsudku ze dne 8. 3. 2017, č. j. 3 As 14/2016-29, kde uvedl, že požadavek, aby omluva z ústního jednání byla správnímu orgánu sdělena bezodkladně po vzniku překážky v účasti na jednání, není pro předvolanou osobu nikterak zatěžující či nepřiměřená Naopak v bezdůvodném oddalování okamžiku sdělení omluvy správnímu orgánu lze spatřovat znaky obstrukčního jednání. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud konstantně vykládá požadavek bezodkladnosti omluvy tak, že omluva má být správnímu orgánu sdělena bezodkladně po vzniku překážky účasti na jednání. (zvýrazněno prvním senátem, srov. rovněž rozsudky ze dne 27. 8. 2015, č. j. 9 As 69/2015-20, ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, ze dne 27. 1. 2015, č. j. 6 As 215/2014-25, a ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 As 116/2012-25).“
97. V daném případě byla omluva žalobce doručena do datové schránky žalované dne XXX v 0:00 hod., tedy o půlnoci téhož dne, kdy se konalo jednání představenstva žalované nařízené na 10:45 hod. Z žalobcem zaslané eNeschopenky je přitom patrné, že byla vystavena již dne XXX. Žalobce měl tedy na učinění své omluvy 12 dní. Lze proto uzavřít, že žalobce bezdůvodně oddaloval okamžik sdělení omluvy žalované, v čemž lze s ohledem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu spatřovat znaky obstrukčního jednání. Nadto za situace, kdy byla omluva doručena žalované o půlnoci a zároveň pouze několik hodin před začátkem jednání představenstva, nelze klást k tíži žalované, pokud její administrativní aparát nestihl podání žalobce včas zpracovat. Pokud žalobce uvádí, že se nemohl žalované dovolat, ani toto nelze klást k tíži žalované za situace, kdy žalobce pouze vlastní vinou činil omluvu na poslední chvíli. Pro úplnost soud podotýká, že ze správního spisu vyplývá, že žalobce se z jednání omlouval opakovaně a opakovaně žádal jeho odročení. Poprvé tak činil XXX z důvodu kolize s jednáním nařízeným před soudem (č. l. 009/38), podruhé XXX z důvodu pracovní neschopnosti (č. l. 016/69), a potřetí XXX taktéž z důvodu pracovní neschopnosti (č. l. 028/123). K žádosti žalobce z důvodu doloženého onemocnění covid-19 nebylo o jeho vyškrtnutí ze seznamu advokátů jednáno ani dne XXX (č. l. 021/84). Žalovaná tedy dlouhodobě vycházela žalobci vstříc a dbala jeho procesních práv. Skutečnost, že jednání bylo dříve odročeno, nadto nezakládá legitimní očekávání, že bude přistě (na základě omluvy z obdobných důvodů), odročeno opětovně.
98. Námitka není důvodná.

99. K *páté žalobní námitce* soud vyšel z výše vymezeného předmětu řízení v oznámení o zahájení řízení, tedy, že předmětem řízení dle § 8 odst. 1 písm. a), c) ZOA je posouzení, zda nastala skutečnost významná pro posouzení absence zákonné podmínky výkonu povolání advokáta. Z oznámení o zahájení řízení ze dne XXX, č. j. XXX, jednoznačně vyplývá, že důvodem pro řízení dle § 8 odst. 1 písm. a) ZOA je skutečnost, že žalobce byl do seznamu advokátů zapsán dne XXX, přičemž neinformoval žalovanou, že toho času ještě trvala zkušební doba podmíněného odsouzení, představenstvo bude v řízení tedy posuzovat, zda s přihlédnutím k této nově zjištěné skutečnosti žalobce splňuje podmínku bezúhonnosti uvedenou v § 5 odst. 1 písm. d) ZOA. Zároveň je zde uveden důvod dle § 8 odst. 1 písm. c) ZOA, tedy odsouzení žalobce za úmyslný trestný čin nespáchaný v souvislosti s výkonem advokacie. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, na nějž žalobce ostatně sám poukázal, je přitom patrné, že důvodem pro postup podle § 8 odst. 1 písm. a) ZOA je „*fakt, že právě kvůli tomuto odsouzení nesplňoval XXX, kdy byl zapsán do seznamu advokátů vedeného Komorou, jednu z taxativních podmínek pro zápis do tohoto seznamu advokátů, a to bezúhonnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. d) ZOA.*“ Předmět řízení se tedy v celém jeho průběhu nijak neměnil.
100. Zároveň soud podotýká, že v celém průběhu řízení bylo zkoumáno jedno jediné a totožné odsouzení žalobce Landesgerichtem Korneuburg ze dne XXX, které nabylo právní moci dne XXX. Doplnování dalších důkazních listin (Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne XXX, sp. zn. XXX, usnesení Krajského soudu v Brně ze dne XXX, sp. zn. XXX, přípis Rejstříků trestů České republiky z XXX) za účelem zjištění totožného skutkového stavu není změnou předmětu řízení. Není zároveň pravdou, že žalobce nebyl s těmito důkazními listinami dopředu obeznámen, neboť mu byl v průběhu řízení, a naposledy dne XXX, žalovanou opakovaně zasílán obsah správního spisu.
101. Námitka není důvodná.
102. K *šesté žalobní námitce* soud k otázce, zda bylo Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje oprávněno postupem dle § 10 odst. 1 ZRT získat opis z evidence rejstříku trestů žalobce, ačkoli nebyl sepsán záznam o zahájení úkonů trestního řízení dle § 158 odst. 3 TrŘ, poukazuje na institut šetření dle § 158 odst. 1 TrŘ ve spojení s § 69 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o Policii ČR“). Jak uvádí odborná literatura: „*Toto ustanovení představuje institut, který upravuje v rámci PolČR postup policisty před zahájením úkonů trestního řízení dle § 158 odst. 3 TrŘ v souladu s ustanovením § 158 odst. 1 TrŘ (tzv. šetření). Při absenci obdobného ustanovení za účinnosti PolČR 1991 se pouze výkladem dovozovalo, že v rámci postupu dle § 158 odst. 1 TrŘ policejní orgán postupuje podle obecných právních předpisů, které upravují jeho činnost (v případě policie je to právě PolČR), za použití institutů v této obecné úpravě stanovených. Policista takto postupuje jako součást policejního orgánu, kterým je příslušný útvar policie (viz § 12 odst. 1 větu první TrŘ). (...) Kromě trestněprávního významu tohoto ustanovení je odstavec 1 zákonným vymezením operativního šetření, resp. operativně pátrací činnosti, tedy činnosti policie spočívající v získávání poznatků svědčících o přípravě či spáchání protiprávního jednání, o jehož trestněprávní povaze ale policie nemá v době získání poznatků dostatek informací, které by ji opravňovaly k zahájení úkonů v trestním řízení. (...)*“ (cit. VANGELI, Benedikt. § 69 [Obecné ustanovení o získávání poznatků]. In: VANGELI, Benedikt. Zákon o Policii České republiky. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 297–298.) Obdobně důvodová zpráva k § 69 zákona o Policii ČR uvádí: „*Jedná se o institut, který upravuje postup policisty před zahájením úkonů trestního řízení v*

souladu s ustanovením § 158 odst. 1 trestního řádu (tzv. šetření). Smyslem je upravit tento postup přímo v zákoně o policii v zájmu právní jistoty a vyloučení sporů o tom, zda, jakým způsobem a za využití jakých oprávnění toho kterého zákona policista v těchto situacích postupuje.“ Lze tedy shrnout, že i před sepsáním záznamu o zahájení úkonů trestního řízení dle § 158 odst. 3 TŘ postupuje policista nejen dle § 69 odst. 1 zákona o Policii ČR, ale zároveň také provádí šetření v souladu s § 158 odst. 1 TŘ. Má tak již zároveň postavení orgánu činného v trestním řízení, a jeho postup je činěn pro potřeby trestního řízení. Pokud se tedy dle § 10 odst. 1 ZRT pro potřeby trestního řízení vydává opis orgánům činným v trestním řízení, byla tato podmínka naplněna, a opis byl vydán a vyžádán pro potřeby trestního řízení.

103. Zároveň je nutno vzít v potaz, že policejní orgán takto postupoval v důsledku podaného trestního oznámení pro podezření z trestného činu podvodu, kterého se měl žalobce dopustit tím, že měl uvést v omyl orgány žalované, kdy zatajil odsouzení za trestnou činnost v Rakousku a měl tak být jako bezúhonný zapsán do seznamu advokátů ČAK. Vyžádání opisu z rejstříku trestů proto bylo pro policejní orgán naprosto logickým krokem, který nijak nevybočil z mezí obvyklého postupu policejního orgánu při provádění šetření v souladu s § 158 odst. 1 TŘ. Nelze přijmout závěr, že policejnímu orgánu muselo být ihned zjevné, že o trestný čin nejde; utváření právního názoru i skutkového hodnocení je postupný proces. S ohledem na výše uvedené proto závěru o zákonnosti postupu dle § 10 odst. 1 ZRT nebrání ani skutečnost, že policejní orgán po šetření uzavřel, že nebyly zjištěny skutečnosti, jež by svědčily spáchání trestného činu a nese-psal záznam o zahájení úkonů trestního řízení dle § 158 odst. 3 TŘ.
104. Pokud jde o dokument Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne XXX, č. j. XXX, označený „Mgr. L. S. - podnět k zahájení kárného řízení (postoupení podání XXX)“, soud poukazuje na § 159a odst. 1 písm. b) TŘ, podle něžž „nejde-li ve věci o podezření z trestného činu, státní zástupce nebo policejní orgán věc odloží usnesením, jestliže není na místě vyřídit věc jinak. Takovým vyřízením může být zejména odevzdání věci jinému orgánu ke kázeňskému nebo kárnému projednání.“
105. S ohledem na obecnou přípustnost analogie v trestním právu procesním (viz. JELÍNEK, J. Kapitola III. In: JELÍNEK, Jiří. *Trestní právo procesní: podle stavu k ...*. Praha: Leges, 2010. Student (Leges). ISBN 978-80-7502-160-1., str. 68) je nutno tento postup, byť se k němu policejní orgán uchýlil ihned po provedení šetření, a byť fakticky nešlo o předání ke kárnému řízení, nýbrž k řízení podle § 8 odst. 1 písm. a) a c) ZOA, chápat jakožto procesní postup *per analogiam* k § 159a odst. 1 písm. b) TŘ. Opis z evidence rejstříku trestů žalobce se proto dostal do dispoziční sféry žalované zákonným způsobem.
106. Pokud jde o přípustnost jeho užití ve správním řízení, ustálenou judikaturu k této otázce shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. ledna 2018, č. j. 1 As 308/2017 – 37: „Nejvyšší správní soud připustil využití důkazů získaných v trestním řízení i ve správním řízení ve svých rozsudcích ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, a ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 Afs 19/2009 – 57. Ve vztahu k nyní projednávané věci dává Nejvyšší správní soud za pravdu městskému soudu, že ačkoli se uvedené rozsudky vztahují k daňovému řízení a k odlišné skutkové situaci, přisvědčují závěru, že obecně je možné ve správním řízení použít jako podklad rozhodnutí i důkazy získané v souladu se zákonem v řízení trestním. K tomuto názoru se přiklonil soud i v pozdějším rozsudku ze dne 17. června 2015, č. j. 1 As 168/2014 – 27, kde rovněž vyslovil, že „mohou-li být podle § 50 odst. 1 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí podklady od

jiných orgánů veřejné moci (...), lze nepochybně dospět k závěru, že důkazní prostředky opatřené v souladu se zákonem v trestním řízení jsou důkazními prostředky, kterými lze provést důkaz v následném správním řízení.“

107. Lze proto uzavřít, že v daném případě byly splněny podmínky pro užití opisu z evidence rejstříku trestů žalobce v řízení podle § 8 odst. 1 písm. a) a c) ZOA.
108. Pokud jde o prokázání skutkového stavu má soud za to, že žalovaná pro svůj závěr shromáždila dostatečné podklady, které správně vyhodnotila. Žalovaná především vycházela z přímého důkazu (zvláštní část opisu z evidence Rejstříku trestů fyzických osob číslo žádosti XXX ze dne XXX) ve spojení s nepřímými důkazy, usnesení Krajského soudu v Brně XXX z XXX, usnesení Krajského soudu v Brně XXX z XXX), které dostatečně podpořily skutková zjištění z opisu z XXX, a to i s ohledem na časovou i místní souvislost mezi skutkem uvedeným v předmětném opisu a v předmětných usneseních Krajského soudu v Brně. Žalovaná tedy vycházela z uceleného řetězce důkazů svědčících o odsouzení žalobce. Ten naproti tomu nepředložil takový důkaz, jež by mohl závěry žalované vyvrátit.
109. Pokud jde o žalobcem předkládané výpisy z evidence rejstříku trestů, soud poukazuje na § 13 odst. 1 větu druhou ZRT, podle níž se „*ve výpisu se neuvádějí údaje zaznamenané do evidence Rejstříku trestů podle § 4a, na které se nehledí jako na odsouzení soudy České republiky.*“ Pokud tedy podle § 4a odst. 3 ZRT nebylo o daném odsouzení Nejvyšším soudem ČR na návrh Ministerstva spravedlnosti rozhodnuto, že se na něj hledí jako na odsouzení soudem České republiky, nebyl takový záznam ve výpisu z evidence z rejstříku trestů nikdy uveden. K řízení podle § 4a odst. 3 ZRT přitom nemusí dojít ve všech případech, kdy dojde k odsouzení občana České republiky soudem jiného členského státu Evropské unie. S ohledem na to tedy nemůže výpis z evidence rejstříku trestů žalobce vyvrátit řetězec důkazů shromážděný žalovanou.
110. Pokud jde o *Nahlédnutí do opisu z evidence rejstříku fyzických osob* předložené žalobcem, tato listina byla vyhotovena dne XXX. Výpis z evidence rejstříku trestů v Rakouské republice předložený žalobcem a opatřený překladem z jazyka německého do jazyka českého s tlumočnickou doložkou a doložkou autorizované konverze byl vyhotoven k datu XXX. Za situace, kdy Rejstřík trestů ČR připsím ze dne XXX, označeným „*Vyrozumění k žádosti o sdělení, zda se jedná o chybný zápis ze dne XXX*“ žalované potvrdil správnost údajů uvedených ve zvláštní části opisu z evidence Rejstříku trestů, č. žádosti XXX, ze dne XXX, a pokud zároveň uvedl, že neobdržel v průběhu let 2021/2022 od žalobce žádnou žádost o opravu údajů evidovaných v Rejstříku trestů, žalovaná nepochybila, pokud uzavřela, že žalobce nevyvrátil pravdivost údajů obsažených v opise ze dne XXX.
111. Jak ostatně plyne z důkazu provedeného před zdejší soudem., listiny „*Stanovisko k řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované na základě výzvy ze dne XXX*“ Rejstříku trestů ČR včetně příloh, a z připojené notifikace ECRIS, *identifikátor ECRIS: XXX*, ze dne XXX, lhůta pro uplynutí uchovávání informací o odsouzení uplynula dne XXX. Je proto logické, že v dokumentech datovaných po XXX, jež žalobce předložil, informace o jeho odsouzení uvedeny nejsou. Pokud jde o otázku, proč není takové odsouzení po jeho zahlázení evidováno ve zvláštní části opisu z evidence rejstříku trestů ČR, soud uzavřel, že důvodem toho je právě systém notifikací ECRIS, kdy po změně údajů v jiném členském státě dojde k úpravě záznamu postupem dle § 4a odst. 2 ZRT. Pokud

v jiném členském státě uplynula lhůta k uchovávání informací o odsouzení, a Rejstřík trestů ČR o tomto byl notifikován, zákonným důsledkem bylo vymazání daného záznamu. Jde o zcela odlišný procesní postup, než je tomu při zaházení odsouzení soudy ČR, argumentace žalobce tudíž není důvodná.

112. Soud pro úplnost podotýká, že uvedla-li žalovaná toliko na příkladech, jaký důkaz by mohl stávající zjištění vyvrátit, nelze tuto úvahu považovat za projev aplikace legální teorie důkazní, uvedené je pouze demonstrativním výčtem, a to s ohledem na konkrétní okolnosti posuzovaného případu. Tento postup žalované je zcela pochopitelný za situace, kdy přes velké množství námitek převážně procesního charakteru žalobce nepředložil jakoukoliv listinu, z níž by bylo patrné, jakým způsobem bylo zakončeno jeho trestní řízení v Rakousku, nedoložil žádnou listinu, z níž by bylo patrné, že k zápisu údaje o odsouzení do evidence rejstříku trestů došlo v důsledku omylu či jiného pochybení, neuvedl a nevysvětlil konkrétní důvod pro absenci takových listin. Soud proto nevěšel ani na námitku žalobce, že údaje v opisu z evidence rejstříku trestů se vztahují toliko k danému časovému okamžiku, v němž byl opis vyhotoven.
113. Zároveň soud podotýká, že vyjádření Rejstříku trestů ČR z XXX, č. j. XXX, včetně v něm obsažených informací, byla žalovaná oprávněna získat na základě naplňování zásady obsažené v § 8 odst. 2 správního řádu, podle nějž správní orgány vzájemně spolupracují v zájmu dobré správy. Rejstřík trestů ČR nadto žalovanou upozornil, které informace není oprávněn poskytnout. Nejedná se tak o obcházení zákona.
114. Námitka není důvodná.
115. V souhrnu k *sedmé* a *osmé* žalobní námitce soud předně k výkladu podmínky bezúhonnosti v plném rozsahu odkazuje na ustálenou judikaturu, kterou shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. prosince 2018, č. j. 7 As 269/2018-39: „*Výkladem pojmu bezúhonnost se již soudy opakovaně zabývaly, viz např. rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 13. 3. 2001, č. j. 11 C 25/2000-23, podle něhož: Při posuzování bezúhonnosti ve smyslu § 5 odst. 1 písm. d) zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, je soud povinen zabývat se tím, zda pochybení žadatele objektivně, v souvislosti s ostatními zjištěnými skutečnostmi, znamená u něj absenci občanské a mravní zachovalosti a zda by u něj nebylo možno důvodně předpokládat takový výkon advokátní činnosti, jaký má na mysli ust. § 16 a § 17 zák. o advokacii, to znamená, zda zjištěné skutečnosti mohou vyvolat pochybnosti o tom, že žalobce při výkonu advokacie se bude jako advokát chovat čestně a svědomitě a že při výkonu advokacie nebude postupovat tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu a nedodržoval pravidla profesionální etiky a soutěže. Obdobně viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 33 Cdo 3603/2017-267 (kterým bylo zamítnuto dovolání proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 2. 2017, č. j. 69 Co 427/2016-131), podle něhož: Bezúhonnost fyzické osoby, která by měla zastávat určitou funkci nebo vykonávat určitou kvalifikovanou činnost, při níž má být respektován veřejný zájem, charakterizuje v obecném smyslu její dosavadní život z hlediska mravně etického; nejde jen o to, zda tato osoba nebyla v minulosti odsouzena pro trestný čin. (...) Bezúhonným může být jen takový uchazeč o zápis do seznamu advokátů, který svým dosavadním občanským a pracovním životem naplňuje předpoklad občanské a morální (mravní) zachovalosti. Za bezúhonného ve smyslu § 5 odst. 1 písm. d/ zákona č. 85/1996 Sb. lze považovat jen takového uchazeče, u něhož není zpochybněn předpoklad, že bude čestně a svědomitě plnit povinnosti advokáta. Zatím co závazek ctít právo, tj. dodržovat ústavní předpisy a další zákony, je předpokladem zcela zásadním, potom svědomitě*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

a čestné plnění povinností advokáta je vyjádřením zásady právní etiky (...). Dovolací soud se ztotožňuje s výkladem pojmu bezúhonnosti v širším smyslu, jak jej formuloval odvolací soud. Přestože se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen, vyslovil-li soud, že se podmíněně odsouzený osvědčil (§ 83 odst. 4 tr. zák.), a přestože zahlazení odsouzení je spojeno s tím účinkem, že se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 106 tr. zák.), představuje bezúhonnost-vedle zmíněného aspektu beztrestnosti-souhrn předpokladů občanské a morální zachovalosti, naplněné-vzhledem k zvláštním nárokům na profesi advokáta-i požadavkem směřujícím k dodržování zásad právní etiky. (důraz přidán). (...) [21] I podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze pojem bezúhonnost obsažený v § 5 odst. 1 písm. d) ZOA vykládat pouze jako beztrestnost v trestněprávním smyslu, nýbrž je nutné na daný pojem nahlížet širěji s přihlédnutím k obsahu ZOA, resp. jeho cílům (mj. viz § 16 a § 17, které ukládají advokátům chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta, postupovat čestně a svědomitě a nesnižovat důstojnost advokátního stavu).“

116. Konkrétně k *sedmé žalobní námitce* spočívající v řešení právní otázky, zda mohl být žalobce vyškrtnut ze seznamu advokátů dle § 8 odst. 1 písm. a) ZOA s ohledem na formulaci tohoto ustanovení v přítomném čase, soud předesílá, že jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu. Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, smysl a účel právní normy, činí z práva nástroj odcizení a absurdity [srov. např. nálezy Ústavního soudu ČR ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97 (N 163/9 SbNU 399; 30/1998 Sb.)]. Zároveň soud poukazuje na zásadu, podle níž porušení práva, zneužití práva a obcházení zákona (chování *in fraudem legis*) nepoživají právní ochrany. K problematice obcházení zákona se podrobně vyjadřoval již Knapp: „*Chování in fraudem legis spočívá v tom, že se někdo chová podle právní normy (secundum legem), ale tak, aby záměrně dosáhl výsledku právní normou nepředvídaného a nežádoucího. Takovéto chování může nastat zejména využitím mezery v zákoně či nejasnosti zákona apod. Řešení problému obcházení zákona je obdobné (...) řešení problému zneužití zákona.*“ K řešení problému zneužití zákona potom uváděl: „*Ze zásady lex specialis derogat legi generali v tomto případě bez pochybnosti vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější, než dovolení dané právem. Jestliže právní norma určité chování dovoluje a jiná je za předpokladu, že je ho ve výsledném smyslu neužíváno, zakazuje, je takovéto chování ve skutečnosti nikoli výkonem práva, ale protiprávním úkonem (...)*“ (cit. KNAPP, Viktor. Teorie práva. Vyd. 1., 3. dot. Praha: C.H. Beck, 1995. Beckovy právní učebnice. ISBN 80-7179-028-1., str. 185 a 186).
117. Přístup, kterého se žalobce domáhá, podle nějž by došlo ke konvalidaci a tudíž by nebylo možné advokáta vyškrtnout ze seznamu advokátů postupem dle § 8 odst. 1 písm. a) ZOA za situace, kdy již začal splňovat veškeré podmínky dle ZOA, ačkoli je v době svého zápisu nesplňoval, by ve svém důsledku vedl k ochraně porušení práva, zneužití práva a výkonu práva *in fraudem legis*, a nelze jej proto připustit. Žalovaná shromáždila ucelený řetězec důkazů, z nějž bylo patrné, že žalobce byl zapsán do seznamu advokátů, ačkoli nesplňoval podmínku bezúhonnosti (čehož dosáhl porušením práva, když žalované v rozporu s § 29 odst. 2 ZOA ve spojení s § 39 ZOA zatajil své odsouzení v Rakousku, a zároveň obcházením zákona, kdy bezúhonnost dokládal výpisem z evidence rejstříku trestů, v němž se odsouzení v Rakousku ze shora uvedených důvodů neuvádělo). Žalovaná tak postupovala v souladu se zákonem, pokud uzavřela, že jsou zde důvody pro vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů dle § 8 odst. 1 písm. a) ZOA.

118. Byť je soudu znám rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 7. 2018, sp. zn. 33 Cdo 3603/2018, z výše uvedených důvodů je nutné podmínku doby pěti let od znovuoobnovení bezúhonnosti nepočítat pouze od právní moci odsuzujícího rozsudku v trestní věci, nýbrž je nezbytné vážit konkrétní okolnosti případu tak, aby nedocházelo k obcházení daného pravidla, jehož smyslem a účelem je právě to, aby po dobu 5 let nemohl pravomocně odsouzený advokát dané povolání vykonávat. V opačném případě by opětovně šlo o přiznání právní ochrany porušení práva, neboť advokát, který své odsouzení zatají, by byl v privilegované pozici oproti advokátu, který jej náležitě oznámí žalované. Takovýto postup nelze aprobovat. Soud se proto ztotožňuje se žalovanou v závěru, že dobu 5 let je nutné vykládat taktéž jako dobu, po kterou nebude odsouzený advokát toto povolání vykonávat.
119. Námitka není důvodná.
120. Konkrétně k *osmé žalobní námitce* soud uvádí, že pokud jde o plnění požadavků na aplikaci z § 8 odst. 1 písm. c) ZOA, vyplývajících ze závěrů Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 13. 2. 2007, č. j. 4 As 7/2006 – 73, tedy posouzení individuální závažnosti konkrétního trestného činu z hlediska možnosti ohrožení důvěry v řádný výkon advokacie (neboť závažnost či nebezpečnost určité skutkové podstaty z hlediska potenciálního ohrožení důvěry ve výkon advokacie nelze bez znalosti konkrétních okolností případu posoudit), není k provedení tohoto posouzení nutně nezbytné disponovat odsuzujícím rozsudkem. Takový požadavek by totiž právě v případě, kdy byl advokát odsouzen v zahraničí a zároveň nebylo vydáno rozhodnutí dle § 4a odst. 3, fakticky jeho vyškrtnutí na základě § 8 odst. 1 písm. c) ZOA znemožňoval. Byť totiž dle Čl. 4 odst. 4 Rámcového rozhodnutí Rady 2009/315/SVV „*Členský stát, který poskytl informace podle odstavců 2 a 3, předá ústřednímu orgánu členského státu, jehož je odsouzený státním příslušníkem, na žádost tohoto orgánu v jednotlivých případech kopii odsouzení a následných opatření, jakož i všechny další příslušné informace, které mu umožní posoudit, zda mají být přijata opatření na vnitrostátní úrovni*“, žalovaná reálně nemá k dispozici procesní nástroj, jímž by mohla účinně žádat příslušný ústřední orgán, aby pro účely správního řízení dle § 8 odst. 1 písm. c) ZOA zajistil od Rakouské republiky poskytnutí předmětného rozsudku Landesgerichtu Korneuburg ze dne XXX, v právní moci dne XXX. V takovém případě by žalobce (či jakýkoli jiný pravomocně odsouzený advokát) profitoval z faktu, že své odsouzení zatajil.
121. Ucelený řetězec důkazů nashromážděných žalovanou ale skýtal dostatečný rámec o charakteru a závažnosti trestného činu, za nějž byl žalobce odsouzen, když z usnesení Krajského soudu v Brně ze dne XXX, sp. zn. XXX, vyplývá, že byl žalobce vydán k trestnímu řízení pro podezření ze spáchání skutku spočívajícího v prodeji více než 3,5 kg konopí v souhrnu 6 osobám v období od ledna 2014 do února 2015 (nejedná se tedy o žalobcem předestřený scénář nabídnutí společné konzumace cigarety marihuany či prodej jedné dávky lehké drogy v množství menším než malém dospělé osobě), naplňujícího znaky skutkové podstaty zločinu obchodu s návykovými látkami podle § 28a odstavec 1, pátý případ a přečinu nedovoleného nakládání s návykovými látkami podle § 27 odstavec 1, pátý a šestý případ, odstavec 3 rakouského zákona o návykových látkách, a zároveň je z obsahu z evidence rejstříku trestů ze dne XXX, že byl žalobce následně dne XXX odsouzen právě za naplnění skutkové podstaty trestného činu Výroby nebo přípravy omamných látek nejenom pro vlastní potřebu podle § 28a odst. 1) pátý případ rakouského zákona o návykových látkách.

122. Odůvodnění napadeného rozhodnutí lze tak s ohledem na dostupné podklady považovat v tomto bodě za zákonné. Žalovaná uvedla, že na advokáta jsou kladeny značné nároky nejen v rámci jeho profese, ale i v jeho běžném životě, že jedná čestně a poctivě a že tedy právní službu poskytne řádně. Podrobně vysvětlila, že obchodování s drogami je obecně nepřijatelným závažným protiprávním jednáním. Právě proto je v obecné rovině způsobilé ohrozit nejen důvěryhodnost konkrétního advokáta, který se jej dopustil, ale také obecnou důvěru v řádný výkon advokacie všemi advokáty, dobrou pověst a důstojnost celého advokátního stavu. Žalovaná dále výstižně uvážila konkrétní skutkové okolnosti, kdy vzala v potaz, že se žalobce takového jednání dopustil opakovaně, prodal omamné látky většímu počtu osob.

123. Námitka není důvodná.

124. K deváté žalobní námitce stran absence nezbytných náležitostí výroku napadeného rozhodnutí soud předesílá, že odkaz žalobce na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, není přílehlavý, neboť se v předmětném usnesení rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zabýval náležitostmi výroku o správním deliktu. Jak soud již vysvětlil výše, v daném případě neprobíhalo před žalovanou řízení o deliktu, přestupku, kárném provinění ani jiné řízení trestního charakteru. Předmětem řízení byla toliko otázka, zda nastala skutečnost významná pro posouzení absence zákonné podmínky výkonu povolání advokáta. Uplatní se proto nanejvýše obecné požadavky na náležitosti výroku a výrokové části rozhodnutí. Žalovaná ve výroku napadeného rozhodnutí uvedla ustanovení zákona (§ 8 odst. 1 písm. a/ ZOA a § 8 odst. 1 písm. c/ ZOA), podle nichž bylo rozhodováno. Zároveň uvedla údaje umožňující identifikaci účastníka řízení (žalobce). Výrok je dostatečně jasný, přesný, srozumitelný a určitý. Zákonným požadavkům na výrok správního rozhodnutí tedy bylo učiněno zadost. Důvody, pro které tak žalovaná učinila, jsou bez potíží seznatelné z odůvodnění napadeného rozhodnutí.

125. Námitka není důvodná.

126. K námitce změny výroku napadeného rozhodnutí soud uvádí, že nelze směšovat výrok s výrokovou částí rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011 – 118). Výrok rozhodnutí (*Mgr. L. S., advokát zapsaný v seznamu advokátů vedeném Českou advokátní komorou pod evidenčním číslem XXX, se vyškrtává ze seznamu advokátů z důvodů uvedených v § 8 odst. 1 písm. a) zákona o advokacii a v § 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii.*) uvedený v napadeném rozhodnutí přitom odpovídá výroku vyhlášenému na zasedání (jednání) představenstva dle neveřejné části úplného zápisu a dle výňatku ze zápisu. Ve výňatku ze zápisu a v kompletním zápisu je sice uvedena zkratka *ev. č.* namísto slovního spojení *evidenční číslo*, jak je uvedeno ve výroku písemného vyhotovení žalobou napadeného rozhodnutí, spatřovat v tomto nezákonnost napadeného rozhodnutí by nicméně za situace, kdy nedošlo ke změně obsahových náležitostí výroku, bylo přepjatým právním formalismem.

127. Pokud jde o opravu chyby v identifikaci žalobce v záhlaví písemného vyhotovení žalobou napadeného rozhodnutí oproti výňatku ze zápisu a kompletnímu zápisu (kde je nesprávně uvedeno sídlo kanceláře žalobce a datum jeho narození), jedná se o zjevnou písařskou chybu, patrnou z porovnání daných listin. O opravu takové chyby mohl žalobce žalovanou požádat, jak vyplývá ze znění ustanovení § 70 věta první správního řádu, podle kterého

„Opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal.“ Z obsahu spisu se nepodává a žalobce to ani netvrdí, že by tak učinil. Žalovaná tak může takovou zjevnou písařskou chybu sama napravit z moci úřední. Skutečnost, že k opravě (zatím) nedošlo, však nemůže vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Uvedené platí tím spíše, že se taková zjevná písařská chyba netýká písemného vyhotovení žalobou napadeného rozhodnutí.

128. Námitka není důvodná.

129. Soud nevešel ani na *desátou žalobní námitku*, v níž žalobce tvrdí podjatost všech úředních osob, které participovaly na předmětné věci. Veškerá žalobcem uplatněná tvrzení se vztahují toliko k postupu v řízení v nyní projednávané věci. Fakticky jsou tedy žalobcem tvrzeny „procesní“ vady, které nelze podřadit pod zákonné důvody podjatosti dle § 14 odst. 1 správního řádu.

130. Námitka není důvodná.

VIII. Závěr a náklady řízení

131. Na základě shora uvedených skutečností soud nedůvodnou žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

132. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. srpna 2023

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.